

Súd: Okresný súd Spišská Nová Ves
Spisová značka: 5C/22/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7621202004
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Júlia Weiserová
ECLI: ECLI:SK:OSSN:2021:7621202004.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Spišská Nová Ves, sudkyňa JUDr. Júlia Weiserová, v spore žalobkyne: R.. P. A., nar. X.X.XXXX, bytom F. Č.. XXX, právne zastúpenej advokátkou JUDr. Evou Hencovskou so sídlom Bajzova 2, Košice, proti žalovanému: Slovenská republika, zast. Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, Drieňova 22, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej štátnym orgánom pri výkone verejnej moci, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni titulom nemajetkovej ujmy sumu 4.000,- Eur do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žalovaný nemá nárok na náhradu trov konania o náhradu škody.

IV. Žalobkyňa má nárok na plnú náhradu trov konania o náhradu nemajetkovej ujmy. O konkrétnej výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala náhrady škody i nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. tvrdiac, že žalovaný v zmysle § 3 tohto zákona zodpovedá za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci a to za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom.

2. Uviedla, že podaným žalobným návrhom sa domáha náhrady škody, ktorá jej vznikla v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím orgánu štátnej správy a to Ministerstva vnútra Slovenskej republiky sp.zn. SVS-230-210/01375/TMC zo dňa 24.6.2010 ako aj rozhodnutím Obvodného úradu Spišská Nová Ves č. 210/00177/80/GL/LUK zo dňa 16.3.2010, ktorým bola uznaná vinnou so spáchania priestupku proti občianskemu spolunaživaniu v zmysle ust. § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb., o priestupkoch. To, že tieto rozhodnutia boli nezákonné, potvrdil Krajský súd v Bratislave, ktorý rozsudkom zo dňa 17.2.2012 sp.zn. 4S/276/2010-75 zrušil rozhodnutie SVS-230-210/01375/TMC zo dňa 24.6.2010 a vec vrátil Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky na ďalšie konanie s povinnosťou nahradiť jej trovy konania. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že z vykonaného dokazovania správnych orgánov oboch stupňov nad akúkoľvek pochybnosť nemožno konštatovať naplnenie skutkovej podstaty priestupku podľa ust. § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb., o priestupkoch, spočívajúceho v hrubom správaní žalobkyne voči pánovi F.. Ministerstvo vnútra ako príslušný odvolací orgán podľa § 4 ods. 6 Zákona č. 515/2003 Z.z. rozhodol na základe právoplatného rozsudku Krajského súdu 4S/276/2010-75 zo dňa 17.2.2012 o odvolaní žalobkyne proti rozhodnutiu Obvodného úradu Spišská Nová Ves odboru všeobecnej vnútornej správy č. 2010/00177/80/GL/LUK zo dňa 16.3.2010 a rozhodnutie Obvodného

úradu v Spišskej Novej Vsi zrušil a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie. Z dôvodu, že vyššie popísaným konaním orgánu verejnej správy jej bola spôsobená škoda a náhrady tejto sa domáhala podaním žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na Ministerstvo vnútra SR. Dňa 20.2.2015 jej bola doručená odpoveď Ministerstva vnútra SR, ktorou bol uplatnený nárok zamietnutý. V tomto konaní si žalobkyňa uplatnila s poukazom na ustanovenie § 18 zákona č. 514/2003 Z.z. náhradu škody pozostávajúcu z trov konania pôvodne vo výške 1.125,29 Eur, ktoré jej vznikli v správnom konaní a súčasne sa domáhala aj nemajetkovej ujmy podľa § 17 zákona 514/2003 Z.z. vo výške 20 tis. Eur. Žiadala priznať náhradu trov konania.

3. Žalobkyňa i na pojednávaniach vytyčených v predmetnej veci na žalobe zotrvala. Konštatovala, že titulom samotnej žaloby je nezákonné rozhodnutie I. a II. stupňového orgánu štátnej správy a čo sa týka v petite uplatnenej sumy, došlo tu iba k písárskej chybe, skutočná suma, ktorú si uplatňuje spolu činí 20.453,69 Eur, a táto pozostáva z náhrady škody - trov súdneho konania, vrátane odvolacieho konania 453,69 Eur s poukazom na ustanovenie § 18 zák. 514/2003 Zb., podľa ktorého trovami nie sú iba trovy vynaložené v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu alebo rozhodnutiu, ale možno tak aj uplatniť trovy konania, ktoré s týmto priamo súviseli a z nemajetkovej ujmy 20.000,- Eur. Ďalej uviedla, že je vlastníčkou rodinného domu v F., ktorý obýva spolu s rodinou, manželom a dvoma deťmi od roku 2001. V F. sa narodila, predtým bývali s manželom u jej matky. Keby vedela, že sa prisťahuje do okolia alkoholikov a špinavcov, tak to neurobí. Žiadala od susedov, aby netrieskali s dverami, nebúchali, nevadili sa, nerobili odpad, avšak bezvýsledne. Už od príchodu do obce resp. asi po prvých piatich až šiestich rokoch sa snažili odstrániť nezákonne zásahy do ich pozemku. Kým s tým nezačali bolo všetko v poriadku, mali dobré vzťahy so susedmi, tykali si. Problémy nastali až potom, čo si chceli veci vyporiadať, vtedy začalo dochádzať k problémom so susedmi. Obracali sa so svojimi nárokmi na políciu, priestupkový úrad, obecný úrad, avšak bezvýsledne, nikto im nepomohol. Následne bola napadnutá poslancom obecného zastupiteľstva v F., o čom bolo vedené aj súdne konanie. Potom ju priateľ poslanca p. F. chcel prejsť resp. ohrozoval ju autom. Zúčastnila sa priestupkového konania u p. S. na Obvodnom úrade v Gelnici, avšak ona ako oznamovateľka bola vypočúvaná i v pozícii páchatelky. Oni s manželom oznámili, že ju poslanec S.Č. napadol a jeho priateľ F. ju ohrozoval autom, o tomto bolo vedené priestupkové konanie. Na chodbe ju títo ľudia osočovali, verbálne napádali a následne ju F. obvinil, že ho fyzicky napadla. Ona ako oznamovateľka vyvolala ďalšie priestupkové konanie a oznámila, že ju spolu s manželom svedkovia na chodbe napádali a zároveň bola obvinená z toho, že mala napadnúť p. F.. Predvolanie dostali ako oznamovatelia, nemohli sme sa teda na to pripraviť, ani nemohli pozvať svoju právnu zástupkyňu. Pri výsluchu ako oznamovateľom im bolo oznámené, že ich bude p. S. následne vypočúvať aj ako obvinených. Po výsluchoch žiadala konfrontáciu, ale na úrade už nikoho nebolo, tak podala sťažnosť a priestupkové konanie sa muselo opakovať. Žiadala, aby boli vypočúvaní s manželom sami, nechceli byť opätovne napádaní, pričom H.. R. im listom odpísala, že to nie je možné, pretože obvinení majú právo byť s nimi konfrontovaní a na čo ona následne reagovala, že ak majú v tomto konaní právo oni, tak ho má v predchádzajúcom konaní aj ona, a preto bolo celé priestupkové konanie zopakované. Na nasledujúce pojednávanie priviedla aj svoju právnu zástupkyňu, ale celé konanie prebehlo rovnako, boli opätovne napádaní. Konajúci úradník vyhodnotil matematicky koľko ľudí bolo za, koľko bolo proti, ináč argumentovali iba oni dvaja s manželom, preto bola uznaná vinnou z priestupku. Neboli rešpektované žiadne zásady správneho konania. Ona sa nevedela zmieriť s tým, že bola obvinená z priestupku, že ju v obci ľudia očierňujú, dokonca bola proti nim spísaná petícia, iniciovaná p. S., preto podala proti rozhodnutiu opravný prostriedok. Jej práva boli potlačené a lživé ničím nepredložené, rozchádzajúce sa výpovede boli akceptované. Domnievala sa, že rozhodnuté proti jej osobe bolo z toho dôvodu, že sa na kompetentný orgán sťažovala, ako sú vybavované podania občanov konkrétnou pracovníčkou, ako sú odkladané ad acta. Po tom, ako bola uznaná vinnou, susedom akoby narástli krídla, ironicky sa usmievali s tým, že môže robiť čokoľvek a nebude úspešná, jej veci nebudú vyriešené ani cez políciu, ani inak. Postavili ju do polohy agresívnej, nevraživej, nepríjemnej osoby, pričom s manželom žiadali iba to, aby v obci mohli žiť v pokoji. Chceli, aby pre nich platilo rovnaké právo ako pre všetkých ostatných. Ona podala proti rozhodnutiu odvolanie, ktoré bolo zamietnuté. Následne podala žalobu na správny súd, kde získala ďalší dôkaz o pochybení obvodného úradu a to písomnosť, kde že bola predvolaná ako oznamovateľka a tiež ďalšia písomnosť, kde mala byť pozvaná aj ako obvinená, čo jej však nikdy doručené nebolo. Práve týmto posledným rozhodnutím, kedy bola uznaná za vinnú z priestupku sa dostala úplne na pokraj spoločnosti, toto rozhodnutie bolo vyvrcholením všetkých predchádzajúcich atakov. Susedia už nemali strach zo žiadneho postihnutia, poškodzovali ju i jej rodinu, chodili im do dvora, napadli ich na verejnosti, pred dverami domu. Obvinili ju, že Y. T. strelila facku, že ju oplula. Keď fotila odpad čo vyteká zo susedných domov, napadali ju susedia z okolitých domov.

Privolaná polícia nezasiahla, robila si posmech. Zápis nežiadala, žiadala mená policajtov, ktorí porušili služobný postup. Susedia J. a J., sused a zať p. T. im rozkopali kanvu, rozbili poštovú schránku, vyhrážali sa slovami, že im dokážu aj to čo neurobili, ale oni im nedokážu nič. Od tohto obdobia s poukazom na to, že syn p. T. bol členom podsvetia a bol aj zastrelený, t.j. z dôvodu vedomosti aká rodina ju napadala, mala strach, bola nútená opustiť republiku. Po rozhodnutí začali na ňu susedia útočia bez zábran, išlo o častejšie útoky, útoky kameňom, hovorili jej, že má vypadnúť. Nasmerovali pri búrkach vodu na jej dom, zhromažďovali sa pred domom, kričali po nej. Voči rodine bola vypísaná petícia za odsťahovanie z obce, aby si každý mohol s ich domom a pozemkom robiť čo chce. Bola fyzicky napadnutá rodinou T., dokopaná, doštipaná a bola tiež napadnutá susedom U., hodil po nej fľašu. Sused J. ju napadol na vlastnom dvore, po odchode privolanej polície a za účasti ostatných susedov stiahol nohavice a ukázal jej holý zadok. Mesiac po rozhodnutí dal sused J. podnet na stavebný úrad na prešetrovanie ich domu, že ho nemajú skolaudovaný, že ich plynová prípojka sa nachádza na jeho pozemku a napriek tomu, že kompetentné úrady vec prešetrili a uznali, že majú pravdu, tento ju osočuje po obci, hovorí o nej, že je hlúpa doktorka s červeným diplomom. Žiadal, aby murované oplatenie zbúrali, pretože nemá kde vypúšťať vodu. V roku 2010 keď boli záplavy a oni boli vytopení, volali starostu, avšak tento nejednal, ani nezdvihol telefón, všetko si museli riešiť sami. Sused ju napadol, pretože chcela odhodiť kamene, aby sa neupchával kanál. V roku 2010 p. R. urobila nejaké podvody, preto ona iniciovala správne konanie za účelom oplatenia jej pozemku, vyhotovenia brány. Pani R. sa na konanie nedostavila, nedoložila potrebné dokumenty, preto ona vykonala vlastné šetrenie cez katastrálny portál a zistila, že menovaná urobila viaceré podvody. Správny orgán napriek tomu, že menovaná neprišla ani druhýkrát nič neurobil, na ďalšie konanie neprišiel ani nikto z tohto orgánu. Keď manžel nakoniec zabezpečil účasť zástupkyne správneho orgánu táto pracovníčka neumožnila práv. zástupkyňi nahliadnuť do dokladov a ani jej neumožnila urobiť výsluch p. R. z dôvodu, že táto je nevládna, nemôže z vyjsť z domu. Na druhý deň ju videli na dvore skladať drevo. Sťažnosť na konanie stavebného orgánu dodnes nikto nevyriešil. Pani R. o nej vyhlasuje, že je klamárka, alkoholička, vstupujú spolu s dcérou a jej druhom dcéry na jej pozemok, hádžu tam odpadky, odvádzajú fekálie. Sused R. sa im vyhrážal, že preskočí plot, rozbije im pysky. Suseda R. a J. stiahli na svoju stranu aj ostatných susedov, ktorí si radi vypijú a začalo sa lynčovanie ich rodiny. Fyzické útoky na jej osobu pred predmetným rozhodnutím neboli, až na spomínaných S. a F.. Po rozhodnutí od nich všetci bočia, kamaráti sa s nimi prestali rozprávať. Manžel je väzňom vo vlastnom dome, po útokoch sa stal apatický, uzavretý, trpí psychickými problémami, obaja strácajú pamäť. Ona nikdy nevyhľadávala sporové konania, o čom svedčia referencie z domácnosti v Prahe, kde chodila vypomáhať. Po týchto útokoch zo strany susedov upadla do depresie, bála sa vychádzať z domu, bola nútená vyhľadať lekársku pomoc a to isté dcéra. Dcéra odišla ako prvá do R. a následne odišla i ona, pretože nebola schopná žiť v takejto atmosfére. Mala dokonca myšlienky, že dobrovoľne odíde zo života, aby aspoň jej deti mali pokoj. Prvé problémy so susedmi začali riešiť niekedy v roku 2007, 2008 a už v tomto období registrovali náznaky nevraživosti, mračili sa na nich, ohovárali ich. Avšak až po tom, ako bolo vydané predmetné rozhodnutie, situácia vyvrcholila. Ona bola účastníčkou asi 20 priestupkových konaní, pričom takmer vo všetkých bola oznamovateľka, 2-krát bola v pozícii páchatelky. Jedno konanie bolo vedené voči p. S. tunajším súdom v trestnej veci a ďalšími sa zaoberala kriminálka, tieto boli zastavované a odkladali sa. Jedno konanie, ktoré vyvolala na polícii, bolo v súvislosti s devastáciou ich pozemku a stekaním vody na ich pozemok. Konštatovala, že na tunajšom súde má resp. mala vedené aj občianskoprávne konania týkajúce sa susedských sporov a konanie s jej zamestnávateľom. Pracovný spor mala z toho dôvodu, že ako učiteľka zistila, že škola urobila rôzne finančné pochybenia pri hospodárení s majetkom. Dostala teda výpoveď, bolo to v období roku 2009, kde bola v škole taktiež napádaná kolegami, rodičmi i žiakmi, bola označená za alkoholičku, žiaci si dovolili vojsť do jej počítača a vložili na facebook rôzne hanlivé obrázky a jej fotografie. Absolvovala lekárske vyšetrenie, a doslova utiekla z tejto republiky do R.. Považuje sa za utečenca a bezdomovca s rodinným domom. Absolvovala psychologické vyšetrenie vďaka susedom a vďaka tomu, čo sa odohralo a odohráva aj do dnešných čias. Nie je jediná, aj jej deti majú zničený život a zdravie. Vďaka tomu, ako pristupuje štát k jej právam, je ich rodina rozbitá a zničená. Snažila sa nájsť si prácu, pozbierať sa finančne tak, aby sa mohla vrátiť domov, avšak musela začať od začiatku, robila asistentku ťažko zdravotne postihnutému mužovi. Zo stresov začala mať problémy s krčnou chrbticou a keďže nebola v Českej republike poistená, v R. sa liečiť nemohla, bola nútená v roku 2011 vrátiť sa domov z dôvodu zabezpečenia lekárskej starostlivosti. Nemohla žiť vo vlastnom dome, nemohla ísť na záhradu, dostala fóbiu zo susedov. Jej zdravotný stav sa zhoršil a tak sa dostala k ďalším chorobám, zabúda, všetko si musí písať. Na Slovensku si prácu nenašla, napádanie susedov pokračovalo, preto sa vrátila späť do R. k dcére. Táto si medziasom prenajala byt, ale keďže mala iba jednu posteľ, ona spala na zemi, na karimatke. Keďže nemohla zo školy, ktorá ju vyštváľa žiadať referencie, začala s doktorátom upratovať,

2-3 týždne pracovala v obchode, potom si našla prácu ako opatrovatelka. Dostala sa tak medzi deti, ktoré ju majú radi a medzi ľuďmi, ktorí si ju vážia. V tom čase žila odlúčená od manžela a od syna, pretože nemohli ani telefonicky dlhšie komunikovať. Situácia sa nezmenila dodnes, kúpila si neobmedzený paušál, aby sa počuli dlhšie a videli cez internet. Dvakrát do roka cestuje domov. Platí podnájom v R., manžel uhrádza poplatky na Slovensku. Ani v R. nemá pokoj, lebo žije s 95-ročnou pani, ktorá trpí stareckou demenciou, pije, vymýšľa si. Vykonáva prácu ďaleko pod úroveň jej vzdelania. Od 1.12.2015 mohla nastúpiť do nového zamestnania, mohla učiť vo svojom odbore, ale bola tam iba jeden deň a nezvládla to, zdravotný stav jej učiť nedovolil. Invalidný dôchodok sa nepokúšala získať, pretože nemá priestor komunikovať s odborníkmi na Slovensku. Konštatovala, že aj žalovaná suma 20 tis. je pre ňu málo, adekvátne by však nebola ani suma 200 tis. Eur, pretože má zničený život, zdravie, je vylúčená zo spoločnosti. Rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave nebolo pre ňu dostatočným zadosťučinením z toho dôvodu, že chcela preukázať, že je v práve, nič nespáchala, nemá v povahe niekoho napádať, čo jej nebolo umožnené. Chcela dokázať, čo sa deje na priestupkovom úrade, ako sa riešia problémy a za tým si pôjde. Ďalej uviedla, že keď sa vracia domov do F. je po nej pokrikované, "vráť sa do R., zmizni". Manžel aj deti pochybovali o tom, že by sa priestupku dopustila, deti plakali, že ich matku niekto špiní, dcéra preto opustila republiku. Išlo o konanie štátu, v ktorom sú jej upierané práva, je špinená. Deti sa utiahli do seba, začali popíjať, dcéra bola náchylná k sektám. Totálne stratila akúkoľvek dôveru vo vzťahy k polícii, k orgánom štátu, do konca života bude napádaná, do smrti bude mať zničený život.

4. Splnomocnená zástupkyňa žalovaného uviedla, že zo žaloby i výpovede žalobkyne je zrejmé, že v tomto prípade ide o zamieňanie dlhodobopretrvávajúcich susedských sporov s náhradou nemajetkovej ujmy z dôsledku nesprávneho úradného rozhodnutia a tieto dve skutočnosti nemožno zamieňať, je potrebné izolovať dôsledky, ktoré vznikli pre pretrvávajúce susedské spory, ktoré vznikli rozhodnutím štátneho orgánu. Spory žalobkyne so susedmi pretrvávajú od roku 2007, 2008, t.j. existovali aj pred začatím správneho konania a rozhodnutia v ňom a aj fyzické útoky tu už boli aj predtým. Žalobkyňa sama konštatovala, že bola účastníčkou 20-tich priestupkových konaní, kde v 18 figurovala ako oznamovateľka, sama poukázala na fakt, že zo zamestnania ju vyštváľa škola, poukázala na útoky rodičov, žiakov, kolegov i na to, že na jej meno bol založený na facebooku účet. V prípade susedov ide o samostatne jednajúce osoby, odlišné od žalovaného, žalovaný ich správanie nevie žiadnym spôsobom ovplyvniť a s týmto nemá nič spoločné. Konštatovala, že zákon č. 514/2003 Z.z. spája so zodpovednosťou na náhradu škody 3 podmienky v prípade nezákonného rozhodnutia. Týmto tromi základnými predpokladmi sú existencia nezákonného rozhodnutia, existencia škody resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi uvedenými. Uviedla, že z výpovede žalobkyne, jej manžela, svedkyne G. A. ako aj z ďalších predložených dôkazov vyplýva, že sporné rozhodnutia boli len jedným zo série faktorov, ktoré sa vyskytli vo vzájomne narušených vzťahoch žalobkyne s jej okolím. Predmetné rozhodnutia rozhodne nemožno označiť za priamu príčinu všetkých žalobkyňou označených krívd. Predmetné priestupkové konanie bolo práve dôsledkom nepriateľstva žalobkyne s inými osobami v obci, nie však jeho príčinou. Žalobkyňa mala konfliktné vzťahy so susedmi z iných dôvodov, napr. sused ju napadol z toho dôvodu, že chcela odhodiť kamene, aby sa neupchával kanál. Zlé vzťahy žalobkyne so susedmi i v predchádzajúcich obdobiach potvrdila i svedkyňa A. i manžel žalobkyne, ktorý konštatoval, že od samého začiatku ako sa nastahovali do obce sa tu cítili nechcení. Od počiatku narušené susedské vzťahy žalobkyne s jej okolím a vzájomné konflikty sa postupne vyostrovali. Poukázala na výpoveď samotnej žalobkyne na pojednávaní dňa 18.6.2015, kde táto uviedla, že k fyzickým útokom došlo už pred vydaním predmetných rozhodnutí, teda v tomto prípade nie je možno zamieňať príčinu a jej následky. Žalobkyňa nerozptýľila pochybnosti o tom, že neuvádzané dôsledky, nie sú v príčinnej súvislosti s inými konaniami resp. s dlhodobými susedskými spormi. Fakt, že bola účastníčkou viacerých trestných i civilných súdnych konaní a asi 20 priestupkových konaní, ktoré podľa jej vlastných slov takmer všetky iniciovala sa evidentne negatívnym spôsobom podpísal na jej vzťahoch s okolím. Spochybňovala vierohodnosť výpovede manžela žalobkyne vzhľadom k ich blízkemu príbuzenskému vzťahu, ale i z toho dôvodu, že tento tvrdil, že negatívne dôsledky nastali práve po predmetných rozhodnutiach, napriek tomu, že na viaceré otázky súdu mal zjavný problém konkrétne udalosti časovo zaradiť. Takisto spochybňovala vierohodnosť výpovede dcéry žalobkyne, pretože táto je do veľkej miery ovplyvnená samotnou žalobkyňou a blízkym vzťahom s ňou a tiež skutočnosť, že jej výpoveď nie je podpísaná a nie je teda jednoznačne preukázaný jej pôvodca. Čo sa týka výpovede manžela i dcéry, obaja sa vyjadrujú k nečinnosti obce, polície, úradov a ďalších inštitúcií. V tomto prípade však chýba súvislosť s predmetom tohto sporu, nakoľko nečinnosť môžu klasifikovať jedine pre nesprávny úradný postup a v tomto prípade sa žaloba týka zodpovednosti za škodu z nezákonného rozhodnutia. Predmetom tohto konania nie je nečinnosť orgánov Policajného zboru a už vonkoncom nie nečinnosť orgánov obce, za ktoré žalovaný

vonkoncom nezodpovedá. Poukázala na skutočnosť, že náhrada nemajetkovej ujmy v zmysle zákona 514/2003 Z.z má subsidiárny charakter, t.j. použije sa iba vtedy, pokiaľ nie je nápravu nezákonného rozhodnutia resp. nesprávneho úradného postupu možné zjednať inak. V predmetnej veci nie je zrejmé, prečo nepostačuje náprava vo forme zrušujúceho rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave resp. v inej podobe. Zároveň žalobkyňa jednoznačne neodôvodnila, z čoho odvodzuje výšku uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a uplatnená výška jednoznačne presahuje zákonodarcom určený limit. Žalobkyňa teda nepreukázala, že sú splnené predpoklady na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle zákona 514/2003 Z.z., pretože nepreukázala, že jej v priamej príčinnej súvislosti s predmetnými rozhodnutiami vznikla uvádzaná ujma. Čo sa týka nároku na náhradu skutočnej škody, ktorú predstavujú trovy právneho zastúpenia, tieto boli nahradené v rozsahu potvrdenom rozhodnutím Najvyššieho súdu SR, a preto je i v tejto časti návrh nedôvodný.

5. Súd vo veci prvýkrát rozhodol dňa 4.2.2016 rozsudkom sp.zn. 11C/172/2015-160 tak, že konanie o zaplatenie sumy 453,69 Eur zastavil a vo zvyšku nároku žalobu zamietol a na náhradu trov konania zaviazal žalobkyňu.

6. Proti rozhodnutiu podala odvolanie žalobkyňa, pričom odvolací súd uznesením sp.zn. 1Co/223/2016-200 zo dňa 5.5.2017 rozhodnutie súdu I. stupňa zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

7. V zrušujúcom rozhodnutí odvolací súd konštatoval, že súd I. inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam chybami nesprávneho právneho posúdenia. Konštatoval, že v žalobkyňa označila ako nezákonné rozhodnutie Obvodného úradu Spišská Nová Ves zo dňa 16.3.2010 č.k 210/00177/80/GL/LUK, ktorým bola žalobkyňa uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, potvrdené rozhodnutím Ministerstva vnútra SR rozhodnutím zo dňa 24.6.2010 sp.zn. SVS-230-2010-01375/TMC, ktoré bolo zrušené ako nezákonné rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.2.2012 sp.zn. 4S/276/2010-75, potvrdeným uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 18.4.2012 sp.zn. 4Sžo/12/2012. Preto správne uzavrel, že bola splnená jedna z podmienok zodpovednosti štátu za škodu podľa zák. č. 514/2003 Z.z., a to existencia nezákonného rozhodnutia, ktorá skutočnosť napokon nebola medzi stranami sporná a rovnako ustálil aj orgán, ktorý je v tomto spore oprávnený konať za Slovenskú republiku. Za nesprávny však považoval odvolací súd v prvom rade záver súdu prvej inštancie, že v časti nároku žalobkyne na náhradu skutočnej škody vo výške 453,69 Eur bolo už rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 4S/276/2010-75 zo dňa 17.2.2012 rozhodnuté tak, že tento nárok žalobkyne priznaný nebol, vec sa preto nemôže prejednávať znovu, a ak z dôvodu prekážky rozhodnutej veci v tejto časti konanie zastavil podľa § 159 ods. 3, § 104 ods. 1 O.s.p.. Konštatoval, že v posudzovanom spore je z obsahu spisu zrejmé, že totožnosť účastníkov konania i výrokov rozhodnutí v prejednávanej spore a vo veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp.zn. 4S/276/2010 nie je daná, čo takisto platí i o totožnosti skutkových tvrdení a okolností, za ktorých bola žalobná požiadavka v týchto veciach uplatnená. V tomto spore sa totiž novo uplatnený nárok žalobkyne (na náhradu škody z nezákonného rozhodnutia) bezpochyby opiera o iné skutočnosti, ktoré tu neboli v dobe konania vo veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp.zn. 4S/276/2010. Pretože žaloba v uvedenom spore vedenom a žaloba na náhradu škody žalobkyne z nezákonného rozhodnutia nemajú totožný predmet, rozhodnutie o trovách žalobkyne v spore vedenom Krajskom súde v Bratislave pod sp.zn. 4S/276/2010 nezaložilo prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle § 159 ods. 3 O.s.p. (od 1.7.2016 ustanovenie § 230 CSP) pre konanie o nároku žalobkyne na náhradu škody v danom spore. Ak preto súd prvej inštancie zastavil konanie o nároku žalobkyne v tejto časti, vec nesprávne právne posúdil a súčasne svojim nesprávnym postupom znemožnil žalobkyne realizáciu procesných práv, priznaných jej v civilnom sporovom konaní, a to v takej miere, že tým došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Ďalej v zrušujúcom uznesení uviedol, že z obsahu spisu a odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že rozhodnutie Obvodného úradu Spišská Nová Ves zo dňa 16.3.2010, ktorým bola žalobkyňa uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, potvrdené rozhodnutím Ministerstva vnútra SR rozhodnutím zo dňa 24.6.2010 bolo zrušené ako nezákonné rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.2.2012 sp.zn. 4S/276/2010-75. Pri takomto výsledku priestupkového konania je tak treba vychádzať z toho, že žalobkyňa ako obvinená osoba priestupok nespáchala a že teda nemalo byť proti nej vznesené obvinenie z priestupku a vedené priestupkové konanie. Za takejto situácie teda nesúhlasil s tou časťou argumentácie prvoinštančného súdu, ak uzavrel, že absentuje príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom nemajetkovej ujmy žalobkyne. Zdôraznil, že pri posudzovaní

nárokov uplatňovaných podľa zákona č. 514/2003 Z.z. nemožno zabúdať na ich ústavné zakotvenie a kompenzovať ujmu so zreteľom na čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, podľa ktorého má každý právo na náhradu škody, ktorú mu spôsobilo nezákonné rozhodnutie súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávny úradný postup. Súdna prax sa totiž ustálila v závere, že i pri dôslednom rešpektovaní prezumpcie nevinny predstavuje (každé) stíhanie (i) za činy kvalifikované ako priestupky (v danom spore priestupok proti občianskemu spolunažívaniu) významný zásah do súkromného a osobného života stíhaného (v tomto prípade žalobkyne) a negatívne sa dotýka i jeho (jej) cti a dobrej povesti, t.j. je spôsobilé porušiť právo jednotlivca na rešpektovanie a ochranu jeho súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje čl. 19 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky a ako je garantované v článku 10 Listiny základných práv a slobôd. Takýto zásah je o to intenzívnejší, ak sa následne preukáže, že skutok, z ktorého bol jednotlivец (žalobkyňa) obvinený, sa nestal. Považoval za potrebné prisvedčiť argumentácii žalovanej v priebehu sporu potiaľ, že v spore je potrebné izolovať dôsledky, ktoré vznikli označeným nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu a následky, ktoré vznikli pre susedské spory pretrvávajúce od roku 2007 až 2008, t.j. existovali ešte pred nezákonným rozhodnutím, čo však bolo úlohou súdu pri rozhodovaní o nároku žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy. Poukázal na ustanovenie § 17 ods. 3 zákona 514/2003 Z.z., s tým že súd má s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu sám vymedziť okolnosti významné pre určenie výšky náhrady, pričom pri svojej úvahe je povinný vychádzať z osoby poškodeného, a prihliadnuť na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote ako i závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. V závere teda uviedol, že po vrátení veci bude úlohou súdu prvej inštancie opätovne posúdiť nárok žalobkyne na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, zaoberať sa pritom so všetkými relevantnými skutočnosťami, na ktoré poukázal odvolací súd v tomto zrušujúcom uznesení, ako i okolnosťami vzniku nemajetkovej ujmy a tieto skutočnosti a okolnosti riadne zohľadniť pri rozhodovaní o nároku žalobkyne na náhradu škody i nemajetkovej ujmy a jej výšky. Pri zvažovaní toho, či v tomto konkrétnom prípade náhrady ujmy (majetkovej i nemajetkovej) spôsobenej nezákonným rozhodnutím bolo dosiahnuté spravodlivé riešenie, bude podstatné z hľadiska čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd nahliadať na náhradu priznanú poškodennej žalobkyňi v jej celku, či už je priznaná z titulu náhrady škody alebo z titulu nemajetkovej ujmy, ktorú je potrebné posúdiť s ohľadom na špecifické okolnosti daného sporu a od ktorých žalobkyňa odvodzovala svoj nárok tak, aby rozhodnutie bolo súladné s požiadavkou príliehavého a rozumného vysporiadania posudzovaného právneho vzťahu ako i so všeobecne zdieľanými zásadami spravodlivosti, neoddeliteľne spätými s demokratickým právnym štátom, vylučujúcimi mechanickú aplikáciu práva. V spore potom opätovne rozhodnúť a rozhodnutie odôvodniť v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP a ustálenými zásadami súdnej praxe tak, aby z odôvodnenia rozhodnutia bolo nepochybné právne posúdenie uplatneného nároku žalobkyne vo vzťahu k žalovanej, ako aj právne závery, ktoré vyvodil zo zisteného skutkového stavu a obsahom ktorého budú jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, vrátane námietok sporových strán v priebehu tohto odvolacieho konania, súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

8. Podľa pokynu odvolacieho súdu súd I. stupňa opätovne spor prejednal, opätovne vykonal vo veci dokazovanie, na základe ktorého dňa 21.3.2018 rozhodol rozsudkom sp.zn. 11C/172/2015-240 tak, že priznal žalobkyňi nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 16.360,- Eur. V prevyšujúcej časti a to čo do náhrady škody vo výške 453,69 Eur a náhrady nemajetkovej ujmy prevyšujúcej sumu 16.360,- Eur žalobu zamietol. Zároveň priznal žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 60 %.

9. Proti rozhodnutiu podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa i žalovaný, pričom odvolací súd rozsudkom sp.zn. 1Co/214/2018 zo dňa 12.6.2019 rozsudok súdu I. stupňa potvrdil a sporovým stranám náhradu trov konania nepriznal.

10. Proti rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 1Co/214/2018 zo dňa 12.6.2019 podal v zákonnej lehote žalovaný dovolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp.zn. 4Cdo/19/2020 zo dňa 25.3.2021 rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 12.6.2019 sp.zn. 1Co/214/2018 a rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 21.3.2018 sp.zn. 11C/172/2015 zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Spišská Nová Ves na ďalšie konanie.

12. V zrušujúcom rozhodnutí dovolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozhodnutia nedostatočne vypořiadal s rozhodujúcimi skutočnosťami týkajúcimi sa príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom nemajetkovej ujmy žalobkyne a nebol dostatočne vysvetlený jeho myšlienkový postup vzhľadom na zistené rozhodujúce skutočnosti, tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Rovnako konštatoval, že priznaná výška náhrady musí zohľadňovať výšku náhrady priznávanú vnútroštátnymi súdmi v iných prípadoch, teda napriek tomu, že sa táto určuje voľnou úvahou, nemôže ísť o úvahu nepreskúmateľnú resp. svojvoľnú.

13. Po doručení uznesenia Najvyššieho súdu SR súd 1. stupňa uznesením sp.zn. 5C/22/2021-373 zo dňa 2.6.2021 vyzval obe procesné strany v súlade s ustanovením § 150 ods. 1, 2 C.s.p. na písomné vyjadrenie k veci a označenie ďalších dôkazov na preukázanie svojich tvrdení.

14. Žalobkyňa vo vyjadrení zo dňa 31.5.2021 čo sa týka skúmania príčinnej súvislosti uviedla, že aj keď je pravdou, že táto otázka je vo svojom základe otázkou skutkovou, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach, vymedzenie toho, medzi akou ujmou (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou tejto ujmy), má byť príčinná súvislosť zisťovaná, je ale nepochybne posúdením právnym, Pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (ujma), za ktorú je náhrada požadovaná, a práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmou poškodeného (a konkrétnym konaním škodcu sa zisťuje príčinná súvislosť. Poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp.zn. 7Cdo / 27 / 2011 zo dňa 20. marca 2012, podľa ktorého "Pritom nemusí ísť o príčinu jedinú, stačí, ak ide o jednu z príčin, ktorá sa podieľa na nepriaznivom následku, o ktorého odškodnenie ide". Protiprávne konanie a vznik škody by mali byť v logickom slede. Pokladala za logické a nepochybné, že už samotné nesprávne a nezákonné uznanie vinnou z priestupku je výrazným negatívnym zásahom do práv jednotlivca. Poukázala na skutočnosť, že vydanie napadnutých rozhodnutí malo za následok vznik ujmy a zasiahlo do všetkých oblastí jej života, ako rodinného, tak aj pracovného a osobného s poukazom na doposiaľ vykonané dokazovanie. Osobitne zvýraznila závery znalkyne a lekársku správu Národného centra duševného zdravia. Akcentovala pritom na to, že nárok na náhradu škody vychádza aj priamo z ustanovenia § 46 ods. 3 Ústavy SR, ale aj vo všeobecnej rovine, predovšetkým z čl. 1 ods. 1 Ústavy SR. Zmyslu právnej úpravy zodpovednosti za škodu teda zodpovedá to, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonnými zásahom štátu proti občanovi bola odčinená. Odkázala na nález Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 716/2016. Navrhla, aby súd pri svojom rozhodovaní prihliadol aj na to, že vo vzťahu k preukázaniu príčinnej súvislosti mala byť zaťažená neprimeraným dôkazným bremenom, pretože zásah napadnutých rozhodnutí do sféry jej života najviac vnímala ona sama a jej rodina, a preto výlučne ona vie posúdiť ako veľmi konkrétne nezákonné rozhodnutia a nesprávny úradný postup zasiahli do jej práv a spôsobili jej ujmu. Následne súdu doručila listinné dôkazy a to:

- duplicitne žiadosť o prerušenie pojednávania dňa 9.8.2010 - informácia od Obvodného úradu Spišská Nová Ves, odboru všeobecnej vnútornej správy zo dňa 6.8.2010,
- oznámenie o postúpení podania od Ministerstva vnútra SR, Prezídia policajného zboru, Úradu kriminálnej polície, odboru všeobecnej kriminality zo dňa 26.10.2011,
- vyjadrenie jej manžela zo dňa 30.3.2021,
- vyjadrenie jej dcéry zo dňa 29.8.2021.

15. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 31.5.2021 a 1.7.2021 zotrval na svojich písomných podaniach s tým, že vychádzajúc zo skutkových okolností v tejto právnej veci (priestupkové konanie a druh sankcie pre žalobkyňu) zastáva názor, že nie sú splnené podmienky na priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobkyne, pričom zároveň absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom nemajetkovej ujmy, čím nie sú kumulatívne splnené predpoklady zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z..

16. Žalobkyňa vo vyjadrení zo dňa 29.10.2021 v súvislosti s námietkami žalovaného uviedla, že podstatou zodpovedania otázky príčinnej súvislosti je právne posúdenie, medzi akou ujmou (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Dovolací súd zdôraznil, že otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach. Považovala za potrebné poukázať na skutočnosť, že potom ako sa so svojou rodinou v roku 2001 do Obce F. presťahovali, mali so susedmi a spoluobčanmi korektné vzťahy. Aj keď medzi nimi časom vznikli susedské nezhody, stále zastávala názor, že jej právam bude poskytnutá spravodlivá ochrana a nezhody nikdy nedosiahli takého rozmeru ako po vydaní

nezákonného rozhodnutia. Až po jeho vydaní sa susedské vzťahy narušili do takej miery, že nevraživosť susedov a následná reakcia okolia sa stala neúnosnou a ona bola následkom toho nútená opustiť prostredie kde bývala a tým pádom aj svoju rodinu. Od času vydania napadnutých rozhodnutí susedia prestali rešpektovať jej práva a to tak, že ani nemohli vychádzať z domu. Nebyť vydania nezákonného rozhodnutia nenastal by ani škodlivý následok v podobe zhoršenia jej zdravotného stavu, ani zásah do súkromného a osobného života jej i jej rodiny, ľudskej dôstojnosti, osobnej integrity cti i dobrej povesti. V tejto súvislosti poukázala na znalecký posudok č. 88/2015. Konštatovala, že žalovaný prezentuje súdu príliš reštriktívny výklad skúmania podmienok existencie príčinnej súvislosti s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 30.5.2018 sp.zn. 6CdO/6/2017, z 30.6.2021 sp.zn. 2Sžf 1/2019, a čo sa týka dôkazného bremena kladeného na ňu rozhodnutie ESLP vo veci J. U. proti Maďarsku z 1.2.2011. Rovnako poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 16Co/66/2019 zo dňa 25.5.2021.

17. Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 11.11.2021 a tohto sa zúčastnila žalobkyňa i jej právny zástupca, ako aj zástupca žalovaného.

18. Žalobkyňa vo svojej výpovedi zo dňa 11.11.2021 uviedla, že pôvodne požadovala oveľa vyššiu náhradu nemajetkovej ujmy, pretože sa jej zrušil celý život. Útoky, ktoré nastali po rozhodnutí dosiahli neprípustnú mieru. To, čo sa stalo jej v súvislosti s rozhodnutím, sa na Slovensku nestalo žiadnemu inému človeku. Len pomyslenie na to, jej spôsobuje zdravotné problémy, stavy úzkosti, nie je schopná na Slovensku fungovať a už vôbec nie v obci, kde sa tak stalo. Nie je v stave ani vojsť do budovy, kde sídli obvodný úrad, kde bola napádaná od konkrétnej pracovníčky. Ona v súvislosti s priestupkovým konaním podala aj sťažnosť na Ministerstvo vnútra SR, pretože bola poškodená na svojich právach, avšak ministerstvo to odstúpilo pracovníčke, ktorá ju poškodila, takže mala rozhodovať sama o sebe. V ďalšom konaní nasledujúcom po tom, ktoré boli vyhlásené za nezákonné, ju pracovníčka ani riadne ani nepripustila k reči, nedala jej možnosť klásť otázky. U. F. S. vec v druhom konaní rýchlo odložila, jej postup riešila aj jej vedúca pani R., avšak táto ju podržala. Odišla niekedy v októbri 2010 do R. z toho dôvodu, že už nemohla znášať dôsledky toho, čo sa stalo a hľadala tam prácu spolu s ubytovaním. Českú republiku si vybrala z toho dôvodu, že ovláda český jazyk, ktorý je slovenskému jazyku najbližší. Na Slovensku už nebola schopná v dôsledku tejto krivdy fungovať. V roku 2017 prišla na oslavu synovi 30-tich narodenín rýchlikom z R., ale nebola v stave ísť ani na oslavu, čo ju ako matku veľmi bolí. Vrátila sa nasledujúcim rýchlikom vo večerných hodinách nazad do R., pričom jej príbuzní očakávali že bude doma. Rovnako nebola v stave ani ísť na svadbu svojho syna, pretože pred kostolom ju chytili záchvaty úzkosti. Čo sa týka výšky škody, nie je pravdou, že by sa chcela obohatiť. Má úplne zničený život, zdravie, množstvo peňazí musí dávať na lieky, býva v byte o výmere 12 m² za ktorý platí 6.000 - 7.000 Kč, takmer polovicu platu. Rovnako jej manžel obýva obrovský dom, ale nemôže tam slobodne existovať a za ňou do R. prísť nemôže, pretože má množstvo diagnóz pre ktoré musí navštevovať lekárov a zdravotnícke zariadenia. Ona bola naposledy doma v lete, plánovala prísť na 2-3 týždne ale ostala len týždeň a pol, keďže keď bola doma ataky zo strany susedov na ňu ďalej pokračovali. Syn síce žije v F. ale kúpil si bývanie v R., takže štát ich rodinu úplne rozoštvá. Konštatovala, že jej zničili pracovníci Obvodného úradu v Gelnici život tým, že nič neurobili, práve naopak, ešte svojim rozhodnutím podnietili útočníkov k ďalšiemu konaniu. Nezabránili, aby títo v útokoch pokračovali. V tom videla pochybenie pracovníkov obvodného úradu. Problémy síce mali už aj v roku 2007, 2008, ale tieto vznikali preto, lebo sa vedľa nich nast'ahoval alkoholik, ktorý pol roka bol zavretý, hádzal im fľašky na pozemky, resp. do nich. S týmito susedmi majú konflikt stále, aj v súčasnosti. Útoky pokračujú najmä smerom k manželovi, synovi pokračujú ďalej, neutíchajú, ešte sa stupňujú. Situáciu riešia podaniami na úrady ale všetko býva odložené. Pred vydaním týchto rozhodnutí so susedmi žili ako jedna rodina, po vydaní rozhodnutí sa títo začali zgrupovať, začali ich ohovárať, jeden so susedov im vystrčil holý zadok, vysypali im pred dom odpad, rozkopali nám kanvy, poštovú schránku. Žiaden úrad ani okresný úrad, ani obecný úrad, ani úrad životného prostredia, ani stavebný úrad, ani hygiena im nepomohla, pre nich ako keby rodina A. neexistovala.

19. Žalovaný zotrval na svojom stanovisku. Uviedol, že v konaní neboli produkované žiadne nové dôkazy, ktoré by zmenili jeho postoj. Naďalej bol toho názoru, že v konaní nebol preukázaný kauzálny nexus, t.j. príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou resp. nemajetkovou ujmom

20. Súd v priebehu konania vykonal dokazovanie opakovaným výsluchom žalobkyne, svedkov G. A. a H. A., rozhodnutím Obvodného úradu Spišská Nová Ves č. 2010/00177/80/GL/LUK zo dňa 16.3.2010, Ministerstva vnútra Slovenskej republiky sp.zn. SVS-230-2010/01375/TMC zo dňa

24.6.2010, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 4S/276/2010-75 zo dňa 17.2.2012, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Sžo/12/2012 zo dňa 18.4.2012, rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky sp.zn. SVS-OP2-2012/2720/TMC zo dňa 28.8.2012, záznamom Obvodného úradu Spišská Nová Ves č.ObU-SN-OVVS-GL-2012/00746/438/LUK 210/00177/80/GL/LUK zo dňa 26.9.2012, žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, obsahom fotodokumentácie (na čl. 47-50, 85-90 a 118-122), odpoveďou na žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, znaleckým posudkom č. 88/2015 zo dňa 19.9.2015, správou od Obce F. zo dňa 27.7.2015, písomným vyjadrením J. A. zo dňa 24.10.2015 a 29.8.2021, jej čestným prehlásením zo dňa 1.2.2016, čestným prehlásením manžela žalobkyne zo dňa 20.11.2015, jeho vyjadrením zo dňa 29.8.2021, správou od Národného ústavu duševného zdravia Klecany zo dňa 3.7.2015, sťažnosťou voči postupu prejednávania priestupku zo dňa 4.8.2010, odpoveďou na žiadosť žalobkyne o prerušenie pojednávania dňa 9.8.2010 zo dňa 6.8.2010, žiadosťou žalobkyne o informácie v zmysle zákona č. 211/1990 zo dňa 26.8.2010, rozhodnutím Obvodného úradu Spišská Nová Ves č. 2010/00530/289/GL/LUK zo dňa 27.8.2010, žiadosťou žalobkyne o vydanie spisov a zverejnenie dôvodov odloženia riešenia priestupkov zo dňa 13.12.2010, Súhrnným zoznamom odškodnených občanov postihnutých povodňami v mesiacoch júl - august 2010, rozpočtom Obce Helcmanovce za roky 2011, 2012, 2013, návrhom na prijatie do pracovného pomeru zo dňa 26.11.2015, uznesením tunajšieho súdu 7C/188/2009-792 zo dňa 29.4.2014, lekárskou správou Národného ústavu duševného zdravia - neurologickej ambulancie Klecany zo dňa 6.12.2017, správou z ambulantného vyšetrenia zo dňa 16.1.2018 od Fakultnej nemocnice Kráľovské Vinohrady - oddelenia psychiatrie, žiadosťou o prerušenie pojednávania dňa 9.8.2010 - informáciou od Obvodného úradu Spišská Nová Ves, odboru všeobecnej vnútornej správy zo dňa 6.8.2010, oznámením o postúpení podania od Ministerstva vnútra SR, Prezídia policajného zboru, Úradu kriminálnej polície, odboru všeobecnej kriminality zo dňa 26.10.2011 i ostatnými listinami, ktoré sú obsahom spisu a zistil nasledovný skutkový stav:

21. Svedkyňa G. A. uviedla, že žalobkyňa bývala niekedy na jej ulici a to ešte predtým ako sa presťahovali do nového domu. Ona mala v F. 7 rokov obchod, takže žalobkyňa bola jej zákazníčkou. Konštatovala, že má vedomosť o problémoch žalobkyne v obci z počutia, ale i preto, že táto chodila smutná, stále navštevovala doktorov. Tieto problémy mala v posledných 2, 3 rokoch pred jej odchodom z obce, lebo ona už dva roky v obci obchod nemá. Viacerí obyvatelia obce jej vyčítali, prečo sa so žalobkyňou rozpráva, že táto je problémová, môže ju dať na súd. Ona ju ako takú nepoznala, keď mala nejaký problém, tak jej pomohla. Manžel robil stolára, takže aj keď potrebovala pomoc žalobkyňa, pomohol. Priamo pred obchodom počula od nejakých ľudí, že žalobkyňa už nad ničím nemá moc, že jej môžu hocičo spraviť, a to z toho dôvodu, že aj tak nič nikdy nevyhrá, a takto sa dozvedela, že prehrala nejaký súd. Keď sa žalobkyne na to aký súd prehrala pýtala, táto odpovedala, že susedia jej porozbíjali nejaké kanvy, rozhádzali odpad. Tieto reči šíрили T., ktorí mali už v predchádzajúcom období problémy so žalobkyňou, nevedela však uviesť či to bolo už od začiatku bývania v novom dome alebo až následne. V roku 2012, 2013 sa správanie žalobkyne zmenilo, chodila ako bez duše, prestala sa usmievať, stále bola zachmúrená, potom ju v F. nebolo, a následne sa od jej manžela dozvedela, že žalobkyňa kvôli zlému zdravotnému stavu odišla do R., že už v obci nemohla existovať. Mala vedomosť o tom, že žalobkyňa má dve deti, pričom dcéra musela odísť z obce z toho dôvodu, že sa tam bála susedov, ich útokov, syn žije v X.. Dcéra sa bála susedov, ich napádania. Ona zo žalobkyne nemala pocit, že by bola sťažovateľkou, počula to len od iných ľudí, keď sa jej sťažovali, že si má dávať pozor.

22. Svedok H. A., manžel žalobkyne uviedol, že do roku 2010 nemali žiadne problémy so susedmi, boli to len bežné problémy. Zlom nastal na základe rozhodnutia, ktoré uznalo jeho manželku vinnou. Susedia sa ich začali doberať, že načo na úrad išli, keď aj tak nič nedosiahli, že oni im môžu do budúca urobiť čo chcú, že sú len dvaja, a ostatní sa proti nim spoja, budú vypovedať zhodne, tak im nikto nič nedosvedčí. Neodstalo len pri slovách, došlo aj ku skutkom, vošli do ich dvora, vyhrážali sa im, že ich dobijú. Vyhrážali sa im z toho dôvodu, že upozorňovali starostu obce na to, že vo vodovodnom rigole, vedúci cez ich pozemok, tečú splašky, pričom tento vec neriešil, odpovedal, že majú splašky odfoťiť, označiť toho, kto ich vypúšťa. Na jeho podnet teda, keď videli, že splašky tečú, zobrali fotoaparát a fotili odkiaľ splašky tečú. Začali konflikty, susedia im bránili, aby vypúšťanie splaškov fotili. Problémy so splaškami boli už v čase, kedy sa do nového domu nasťahovali, vtedy však vec neriešili, začali ju riešiť až následne. Vypolali niekoľko stretnutí a jednaní na Obecnom úrade v F.. Susedia sa im nevyhrážali len kvôli splaškám, mali viacero konfliktov. Od samého začiatku nášho nasťahovania sa cítili v obci ako nechcení, pretože v prípade ich pozemku išlo o pozemok, ktorý bol ako posledný nezastavaný, cez tento pozemok mali

ostatní obyvatelia prístup k rieke, používali ho na vypúšťanie splaškov, zvádzanie vody, aby oni mali svoje pozemky v poriadku. Chceli si veci dať do poriadku, avšak obecný úrad nemal záujem na vyriešení tohto problému. Všetky splašky z dediny idú do rigolov vedľa obecných ciest a hlavný zväzdač ide cez ich pozemok. Oni na tieto skutočnosti upozorňovali odbor životného prostredia, volali políciu, od nikoho sa však nedočkali vyriešenia problému. V roku 2010 sa začali snažiť viac, začali sa sťažovať po úradoch, do tohto obdobia to bolo iba v rovine dohovorov. Toto konanie iritovalo i ich susedov, vyčítali im čo sa toľko sťažujú, vypisujú. Susedia sa vyhovárali, že nemajú kde púšťať vodu, že v obci nie je kanalizácia. Ich cesty po dedine s fotoaparátom dráždili ľudí, dochádzalo k ich verbálnemu, dokonca aj fyzickému napádaniu. K týmto incidentom volali políciu, táto však ostala pasívna, nespísala na mieste žiaden záznam. Susedia po spornom rozhodnutí vedeli, že sa vec postúpila priestupkovému oddeleniu, kde sa nič nepreukáže a vec sa odloží. Začali chodiť až do ich dvora, dokonca i do domu. Rodina začal trpieť. On mal prácu mimo, ale opakovane sa mu stalo, že manželka mu volala, že zase zasahovala polícia. Po návrate domov ju našiel doma ležať, doslova trpieť, bola vystresovaná. Časť domácich prác manželky sa tak presúvala na neho, a keďže mal psychicky náročnú prácu, kde dochádzal autom, stalo sa, že 15 km pred domom musel auto odstaviť a zdriemnuť si. Trpeli i ich deti, ktoré pred zlomovým rozhodnutím často chodili vonku do dediny s kamarátmi, potom už s tým prestali. Nakoniec to viedlo až k tomu, že keď deti dokončili štúdium, opustili dom. Uviedol príklad, kedy do obce sa prisťahoval mladý manželský pár, ktorý mal psíka, často sa stalo, že spolu psíkov venčili a po návrate ich iný sused oslovil, "ty s týmto človekom rozprávaš, vieš aký je to človek" i druhý príklad, keď pred ich domom zastavilo auto, známí, ktorým došiel benzín. On má auto na naftu, tak im benzín poskytnúť nemohol, tak ho prosili, aby im vytlačil auto vyššie na odstavnú plochu. Keďže ho sami vytlačiť nevládali, pani zavolala na jedného mladého muža, ktorý išiel okolo. Tento bol ochotný pomôcť, ale keď prišiel k autu povedal, že im nepomôže, lebo s ním tlačiť to auto nebude, lebo je zlým človekom, to o ňom rozprávajú ostatní ľudia po dedine. Najhoršie na tom je, že trpí celá ich rodina, ich manželstvo, manželka si nemohla nájsť prácu, pretože zle chýry sa rýchlo rozšírili, pracovníci školy sú aj v obecnom zastupiteľstve obce, takže si v regióne nemohla prácu nájsť, bola nútená odísť do zahraničia. Od tohto obdobia majú manželstvo na telefón, vidia sa do roka iba 3, 4 razy. On je doma sám, syn prichádza k nemu iba cez víkendy, aj to len zo solidarity. Vonku je stále som pod drobnohľadom, nemá chuť do dediny chodiť. Situácia je veľmi ťažká na psychiku, predtým nemal zdravotné problémy, teraz sa tieto množia v každom ohľade. Po roku 2010 sa situácia zmenila v tom, že susedia prestali mať zábrany, lebo si boli vedomí toho, že úrady, polícia, obec, konajú liknavo, povrchno, iba v úmysle odložiť vec. Pred rozhodnutím bola naša rodina harmonická, manželka silná, usmievavá, po rozhodnutí sa začala uťahovať do seba, trpela, uzatvárala sa, často bola spavá. Bolo to z toho dôvodu, že manželka bola uznaná vinná nezákonne, čo spustilo lavínu výsmechu a narážok. Čo sa týka riešenia ďalších problémov ak bola privolaná hliadka, alebo sa mali veci riešiť na úrade mal pocit, že orgány sa k tomu stavajú tak, že ty si už bola odsúdená, tak ty sa už ničoho nedomáhaj. Darmo potom bola aj manželka oslobodená, nálepka odsúdenej je na nej stále. Popísal skutok, ktorý sa stal 20.8.2011, kedy s manželkou pracovali na záhade a prišli susedia začali nás verbálne napádať. Keď ich upozorňovali, tieto uviedli, že sú na verejnom priestranstve a môžu si robiť čo chcú. Následne im vysypali kanvu, strhli schránku. Privolaná hliadka polície nikoho z prítomných nelegitimovala, počul, že sa jeden so susedov oslovuje s príslušníka krstným menom. Záznam priamo na mieste spísaný nebol s odkazom, že majú prísť na Obvodné oddelenie Policajného zboru do Gelnice. Pred rokom 2010 manželka zdravotné problémy nemala, bola to zdravá silná žena. Manželka bola deprimovaná v dôsledku rozhodnutia, lebo boli svedčiť svedkovia, ktorí boli dohodnutí a svedčili proti nej.

23. Z rozhodnutia Obvodného úradu Spišská Nová Ves č. 2010/00177/80/GL/LUK zo dňa 16.3.2010 súd zistil, že žalobkyňa bola uznaná vinnou so spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu v zmysle ust. § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb., o priestupkoch a bolo jej uložené pokarhanie.

24. Z rozhodnutia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky sp.zn. SVS-230-2010/01375/TMC zo dňa 24.6.2010 súd zistil, že rozhodnutie Obvodného úradu Spišská Nová Ves č. 210/00177/80/GL/LUK zo dňa 16.3.2010 bolo potvrdené.

25. Z rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 4S/276/2010-75 zo dňa 17.2.2012 súd zistil, že tento zrušil rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky SVS-230-2010/01375/TMC zo dňa 24.6.2010 a vec vrátil Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky na ďalšie konanie s povinnosťou nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 336,30 Eur.

26. Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Sžo/12/2012 zo dňa 18.4.2012 súd zistil, že došlo k potvrdeniu rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 4S/276/2010-75 vo výroku o náhrade trov konania vo výške 336,30 Eur a trovy odvolacieho konania žalobkyňi priznané neboli.

27. Z rozhodnutia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky sp.zn. SVS-OP2-2012/2720/TMC zo dňa 28.8.2012 súd zistil, že rozhodnutie Obvodného úradu Spišská Nová Ves č. 210/00177/80/GL/LUK zo dňa 16.3.2010 bolo zrušené a vrátené prvostupňovému správne mu orgánu na nové prejednanie.

28. Zo záznamu Obvodného úradu Spišská Nová Ves č.ObU-SN-OVVS-GL-2012/00746/438/LUK 210/00177/80/GL/LUK zo dňa 26.9.2012 súd zistil, že na základe rozhodnutia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky sp.zn. SVS-OP2-2012/2720/TMC zo dňa 28.8.2012 ktorým bolo rozhodnutie Obvodného úradu Spišská Nová Ves č. 210/00177/80/GL/LUK zo dňa 16.3.2010 bolo zrušené a vrátené prvostupňovému správne mu orgánu na nové prejednanie, bola vec žalobkyne odložená nakoľko zodpovednosť za priestupok zanikla, pretože od spáchania skutku uplynuli 2 roky. Zároveň bol zo strany Obvodného úradu Spišská Nová Ves odboru všeobecnej vnútornej správy dňa 27.9.2012 daný pokyn ekonomickému odboru toho istého úradu na vrátenie trov konania.

29. Zo žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím Obvodného úradu Spišská Nová Ves č. 210/00177/80/GL/LUK zo dňa 16.3.2010 a Ministerstva vnútra Slovenskej republiky sp.zn. SVS-230-2010/01375/TMC zo dňa 24.6.2010 súd zistil, že žalobkyňa podala túto žiadosť žalovanému dňa 23.12.2014 a uplatnila nemajetkovú ujmu 20.000,- Eur a náhradu skutočnej škody 453,69 Eur.

30. Z odpovede Ministerstva vnútra Slovenskej republiky na žiadosť žalobkyne o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím zo dňa 17.23.2015 súd zistil, že žalovaný predmetnú žiadosť neakceptoval, pretože zo strany žiadateľky (žalobkyne) nebolo preukázané splnenie zákonom ustanovených podmienok na jej priznanie. Zároveň uviedol, že jej uhradil súdnym rozhodnutím priznaný nárok na náhradu trov súdneho konania vo výške 336,30 Eur, pričom zvyšok neakceptoval, pretože čo do výšky 453,69 Eur (súdom nepriznané trovy konania) jej škoda nevznikla.

31. Z obsahu fotodokumentácie nachádzajúcej sa na čl. 118-122 spisu, súd zistil, že na fotografii na čl. 118 zo dňa 13.7.2010 je zachytená žena v spodnom prádle pri neidentifikovanom dome a motorovom vozidle, na záberoch na čl. 119 zo dňa 27.8.2011 je zachytený rozhádzaný obsah kanvy, fotografiách na čl. 120 zo dňa 18.10.2011 je zachytená žalobkyňa s modrinou na ruke a 2 fotografie spodných končatín neidentifikovaných osôb s modrinami jedna z nich s dátumom 12.10.2011, na fotografii zo dňa 4.5.2011 z čl. 121 je zdokumentovaný vytekajúci odpad na bližšie neidentifikovanom pozemku a zo dňa 26.8.2011 neidentifikovaná záhrada, na čl. 122 zo dňa 20.8.2011 fotografia hliadky polície za prítomnosti ďalších osôb. Fotodokumentácia sa nachádza i na čl. 47 až 50 a 85-90 avšak bez dátumového označenia.

32. Zo znaleckého posudku č. 88/2015 zo dňa 19.9.2015 znalkyne v odbore psychológia, klinická psychológia detí, poradenská psychológia, psychológia sexuality PhDr. Evy Kitkovej súd zistil, že znalecký posudok bol objednaný žalobkyňou dňa 16.9.2015. Znalkyňa v záveroch posudku uvádza, že žalovaná v intelektových skúškach zaznamenala pásмо vysokého nadpriemeru. Jej pamäť je neporušená v zložke recepcie, retencie i reprodukcie. Mnemické schopnosti sú vysoko nadpriemerné. Napriek žalobkyňou uvádzaným pocitom "strácania pamäti" tieto vyšetrením zistené neboli, jedná sa o situačnú elimináciu pamäťových obsahov spôsobenú aktualizáciou nadprahovej traumy u žalobkyne súvisiacej s predmetnou právnou vecou. Jej osobnosť je široko štrukturovaná. Z psychologického hľadiska ju definovala ako obeť, pretože osobnosť sa stáva obeťou, ak je objektívne narušené jej právo a subjektívne to prežíva negatívne, s bolesťou. Na úrovni primárnej viktimalizácie je táto prežívaná ako jej priame poškodenie, vystavenie masívnemu stresu a nadprahovej záťaži, kriminalizácia jej osoby. V čase znaleckého vyšetrenia bola aktuálna i sekundárna viktimalizácia spôsobená reakciou okolia, pracovného, súkromného, tiež u príbuzných a rovnako i terciálna viktimalizácia - následky na úrovni širokého sociálneho kontextu, keďže žalobkyňa je cielene vyčleňovaná zo spoločnosti násilným a drastickým spôsobom, potencovaným inštitucionálnymi rozhodnutiami. Táto má na ňu dlhodobý, doživotný charakter, ktorý výhradne súvisí s predmetnou právnou vecou. Žalobkyňa sa násilným správaním osôb dostala do tzv. špirály násilia, ktorej súčasťou je jej vulgárne urážanie, zosmiešňovania, ponižovanie, celkové spochybňovanie ako človeka, dehonestácia, prioritne na verejnosti.

33. Zo správy od Obce Helcmanovce zo dňa 27.7.2015 súd zistil, že v obci bola podaná dňa 16.11.2009 petícia, čo je potvrdené zápisom v registratúrnom denníku, avšak táto bola odoslaná na prešetrenie OO PZ v Gelnici a to dňa 1.12.2009.

34. Z písomného vyjadrenia J. A. - dcéry žalobkyne zo dňa 24.10.2015 súd zistil, táto uviedla, že po vyhlásení jej matky za vinnú bola priamym svedkom viacerých útokov voči obom rodičom, svedkom odchodu matky z domova, jej dlhodobého pobytu v Čechách, snahy nájsť si prácu i jej obľúbenosti u ľudí v zahraničí. Útoky voči matke, nečinnosť, nespravodlivosť sa stupňovali, matka z toho ochorela, v ich dome zavládol stres, nervozita, hovorilo sa len o tom čo sa zase stane. Ona z tohto dôvodu nenastúpila na štúdium na vysokej škole, odišla do Českej republiky. Chýba jej domov, rodičia i brat. I keď žije ďaleko od domova, nezabúda na to, že matka žije po stresoch, s podlomeným zdravím, sama v R., otec žije tiež sám vo veľkom dome, výrazne sa mu zhoršil zdravotný stav, upadol do depresie. Ona sama takto sledovala rozpor medzi tým, čo sa učili v škole, o spravodlivosti a ochrane občanov a čo sa dialo okolo nej. Je mimoriadne sklamaná, nevie pochopiť nespravodlivosť a krutosť, ktorá zasiahla nielen do života jej rodičov ale i do života detí. Videla útoky voči matke i nečinnosť tých, ktorí sú povinní v takýchto prípadoch konať. Ani jeden útok voči matke úrady dodnes nevyriešili, navyše ju vyhlásili za vinnú z útoku, hoci nikomu nič neurobila. Agresivita susedov sa znásobila, začali ju slovné i fyzicky na verejnosti dokonca priamo pred dverami ich domu napádať s vedomím, že sa im nič nestane a rovnako sa rozrástla i nečinnosť všetkých orgánov vrátane polície. Ona sama bola svedkom niekoľkých udalostí, keď privolaní policajti namiesto toho, aby riešili vyhrážanie sa matke susedmi, jej zosmiešňovanie, obvinenie z alkoholizmu, drog a šialenstva sa s útočníkmi veselo zvítili ako dobrí známi, zabávali sa na matke, odmietli vykonať zápis. Útočníci nepracovali, každý deň sa stretávali na dvore R., pred domom T., J. či J.. Kričali cez plot na matku a otca hanlivé urážky. Matka chradla zo dňa na deň, upadala do depresie, nemohla spať, jesť, schudla, ochorela jej štítka žľaza i pankreas, nemohla sa na nič sústrediť. Celá domácnosť ostala na mne a na otcovi. V deň krátko pred jej odchodom do Čiech, suseda matka R. s dcérou H. F. uvoľnili odpadovú rúru, fekálie vypustili na ich pozemok. Keď matka žiadala, aby z dvora odišli a prestali ich poškodzovať R. sa mame vyhrážala, že ju zabije, že jej šibe, je alkoholičkou. Matka nikdy v živote nepila, nebrala drogy, takže tieto údaje sú nepravdivé. Naklonení alkoholu sú práve susedia, ktorí rodičov napádajú, napr. M. U.. Privolaná hliadka polície situáciu neriešila, ona sama však od incidentu odišla, nechcela sa zdržiavať v blízkosti policajtov, rozbesneného davu, ktorý si mama odfotila a tiež pri susedovi J., ktorý jej ukázal holý zadok. Všetci susedia majú veľkú radosť z toho, že sa im nič nestane, že rodičov zničia, vyštví z ich domova. Sú si istí, že akékoľvek klamstvo z ich strany bude štát akceptovať a uverí ich krivým svedectvám. Ona niekoľkokrát videla i to, že deti H. F. schované za garáž na matku urážlivo pokrikovali, hádzali na ňu kamene, boli ovplyvnené dospelými osobami. Ďalší prípad, ktorého bola ona svedkom sa stal s druhom H. F., keď matka uvoľnila kamene, ktoré k nim susedia nahádzali, vybehol tento z domu, kopol matku do ruky. Fyzicky útok od suseda U. obvodný úrad nepotreštal, tento bol odložený ako nepreukázaný. Prípad riešila tá istá pracovníčka, ktorá matku vyhlásila za vinnú. Pred odchodom do R. bola nútená vyčistiť suterén ich domu od bahna, ktoré spôsobila záplava a napriek tomu, že rodičia telefonovali starostovi obce, tento na ich žiadosť nereagoval. Všetci starostovia po záplavách veci riešili, iba on nie. Sused J. k domu vykopal jarček, tak aby voda stekala do základov ich domu, ďalšiu vodu nasmeroval do oplotenia pred domom, aby ho poškodil. Stále vykrikoval, že rodičia majú oplotenie zbúrať, aby voda z hlavnej cesty stiekla do nášho dvora, nie k jeho domu. Keď sa matka a po jej odchode za hranice Slovenska i otec sťažovali a žiadali, aby obvodný úrad tieto schválnosti vyriešil, sused J. na úrade klamal a vec bola odložená. Konštatovala, že je presvedčená o tom, že pracovníci obvodného úradu urobili rodičom naschvál. I útoky M. U., ktorý bol často pod vplyvom alkoholu, obvodný úrad zakladal ako nepreukázané. Útoky voči rodičom, nečinnosť a nespravodlivosť sa stupňovali, v dome narastala nervozita, z čoho ona ochorela, utiekla zo Slovenska a matka tiež. Po jej odchode do R. sa za ňou odsťahovala i chorá, zničená matka. Pre jej výbornú prácu, empatiu a dobrosrdečnosť si ju ľudia v zahraničí obľúbili. Rozhodla sa venovať deťom, pretože tieto cítia nefalšovanú lásku, dokážu ju oceniť viac ako dospelí. Uviedla, že má vedomosť o tom, že útoky voči jej rodičom sa opakovali i po jej odchode, zo strany suseda U., M. G. Y. T., suseda J., J., G. E. i N. F., ktorí útočili na ich rodinu, zdemolovali poštovú schránku, kanvu na odpad, čo ona videla na fotografii. Privolaná hliadka sa vôbec nezaujímala, čo sa stalo, s útočníkmi sa zvítili, jeden z nich policajta oslovoval menom. Od otca vie, že mama na postup polície podala sťažnosť. Vyhlásením jej mamy za vinnú, hoci nikomu nič neurobila, skončil ich pokojný život v ich dome. Manželský vzťah rodičov sa oddelením narušil, veselý otec osmutnel, v samote je obklopený nepríjemnými susedmi, ktorí ho obťažujú, upadol do depresie. Toto vyjadrenie bolo písomne doplnené vyjadrením zo dňa 29.8.2021.

35. Z Čestného prehlásenia dcéry žalobkyne zo dňa 1.2.2016 súd zistil, že táto sa rozhodla doplniť svoje svedectvo a vyjadriť sa k zdravotným problémom matky. Uviedla, že matka videla zmysel svojho života v rodine, avšak potom ako začala byť osočovaná zo všetkých strán, žalovanú vôbec nezaujímalo, že vlastne linčujú bezbrannú ženu. Svojím konaním sa žalovaná postarala o to, že vzťah rodičov sa navždy zničil. Matka, aby prežila bola nútená domov opustiť, odišla mimo SR, pretože sa zároveň bála i o ňu, keďže jej zdravotný stav sa veľmi zhoršil. Taktiež bola nútená SR opustiť, začali obe pracovať v Čechách. Matka však psychicky náročnú prácu nezvládla, trpela nespavosťou, nechutenstvom, nemohla sa na nič sústrediť. Bývala v izbe s ďalšími tromi ženami, ktoré chodili na zmeny, hotel bol špinavý, rozmnožili sa tam ploštice. Následne sa rozhodla prácu opustiť, nemala žiadne poistenie, tak sa musela vrátiť na Slovensko. Doma našla kontakt na nevládneho pána H., takže sa zasa vrátila k nemu do R.. Cez deň ako slúžka upratovala domácnosti, žehlila, starala sa o deti, v noci sa staralo o nevládneho muža. Zakrátko však ochorela na chrbticu a keďže nebola v Českej republike poistená, zase sa vrátila domov. Napriek výrazným zdravotným problémom sa však opätovne vrátila za hranice, kde pomáhala v domácnostiach. Peniaze jej však zďaleka nestačili a tak buď hladovala, alebo jej peniaze na byt a jedlo posielal otec. Napriek tomu si dokázala získať ľudí, ktorí si ju obľúbili.

36. Z Čestného prehlásenia manžela žalobkyne zo dňa 20.11.2015 súd zistil, že tento vydal prehlásenie týkajúce sa riešenia konaní, na ktorých bol účastný spoločne s manželkou. Z mnohých konaní, ktoré skončili nepreukázaním a ktoré prebiehali na Obvodnom úrade, obecnom úrade i stavebnom úrade pri Obci Helcmanovce, uviedol, že Obvodný úrad Spišská Nová Ves, viedol proti P. J. niekoľko priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu, poškodzovaniu ich majetku, odvádzaním vody na ich pozemok do základom ich domu i oplotenia, vyhrážky a vulgárnosti voči manželke i jemu. Priestupky riešil Z. J. R., ktorý má vzťah k obci Helcmanovce - z obce pochádzajú jeho rodičia i manželka a od roku 2010 riešil priestupky dotyčného ako nepreukázané. Ďalšie konania viedol proti J. R. a niektoré riešila i zástupkyňa starostu G. E., ktorá je veľmi dobrá známa a priateľka s rodinou R., T. Z. E.. Všetky priestupky skončili ako nepreukázané, pričom v niektorých ich orgán vôbec nepozval, nedal možnosť vyjadriť sa. Zúčastnil sa i konaní voči Y. G. M. T., ktoré jeho i manželku napadli pri dome. Konanie viedla pracovníčka Obvodného úradu J. F. S. a priestupok bol odložený ako nepreukázaný. Uvedená pracovníčka riešila i konanie voči M. U., toto bolo tiež odložené ako nepreukázané. Manžel žalobkyne svoje stanovisko k sporu doplnil písomným vyjadrením z 30.8.2021.

37. Zo správy od Národného ústavu duševného zdravia Klecany zo dňa 3.7.2015 súd zistil, žalobkyňa navštívila oddelenie kognitívnych porúch tohto ústavu pre problémy s pamäťou. Tieto sa podľa jej vyjadrenia objavili v roku 2010, kedy začali problémy v jej rodnej obci, nezhody so susedmi, ohováranie, problémy s úradníkmi, fyzické napadnutia. Na Slovensku začala s liečbou depresie, terapiu ukončila lebo sa cítila dobre. Lieky neberie rok. Z domu odišla jej dcéra do R., ona dostala výpoveď v práci, celú situáciu riešila súdne, žalovaná strana jej ponúkla mimosúdne vyrovnanie. Situácia ovplyvňuje jej každodennú činnosť, všetkého sa vzdala, keď je na Slovensku, vždy rieši vzniknutú situáciu, do R. uniká pred problémami. Jej mozog si nechce pamätať, píše si termíny schôdzok, má problém vybaviť si veci, mená.

38. Z oznámenia žalobkyne zo dňa 28.7.2010 adresovanej Obvodnému úradu, odboru všeobecnej vnútornej správy, Sp. Nová Ves, pracovisko Gelnica súd zistil, že žalovaná oznámila tomuto správnomu orgánu, že boli s manželom predvolaní na výsluch dňa 3.8.2010, ohľadom výpovede k incidentu so M. T. a jej dcérou Y.. Jej oznámenie sa netýkalo vulgárnych nadávok zo strany susediek M. T. a Y. T., ale ich nezákonného vstupu na jej pozemok, napadnutie jej osoby i jej manžela, krivého obvinenia z útoku na M. T.. Zároveň sa týkalo útoku M. T. na jej osobu dňa 9.6.2010 v súvislosti s nezákonným vypúšťaním odpadových vôd z jej rodinného domu do miestneho rigola a následne na pozemok žalobkyne.

39. Zo sťažnosti voči postupu prejednávania priestupku zo dňa 4.8.2010 adresovanej Obvodnému úradu, odboru všeobecnej vnútornej správy, Sp. Nová Ves, súd zistil, že žalovaná podala tomuto správnomu orgánu sťažnosť voči postupu pri prejednávaní priestupkov dňa 3.8.2010 s tým, že na výsluch na deň 3.8.2010 boli s manželom predvolaní v pozícii oznamovateľov i svedkov, vo veci uvedenej ako vulgárne napadnutie ich osôb, pričom v išlo o neoprávnený vstup na jej pozemok a ich napadnutie zo strany M. T. a jej dcéry. Upozornila na to, že úrad tak opakovane porušil zákon.

40. Z odpovede na žiadosť žalobkyne o prerušenie pojednávania dňa 9.8.2010, zo dňa 6.8.2010, Obvodný úrad, odbor všeobecnej vnútornej správy, Sp. Nová Ves, súd zistil, že dňa 5.8.2010 bola predmetná žiadosť prijatá, avšak nebolo možné jej vyhovieť, pretože navrhnúť prerušenie môže iba správny orgán a účastník konania, ktorým žalobkyňa nebola.

41. Zo žiadosti žalobkyne o informácie v zmysle zákona č. 211/1990 zo dňa 26.8.2010 adresovanej Obvodnému úradu, odboru všeobecnej vnútornej správy, Sp. Nová Ves, súd zistil, že žalobkyňa žiadala o uvedenie dôvodov, 1/ prečo bolo zastavené konanie voči M. U., 2/ zverejnenie čísiel všetkých správnych konaní, ktoré boli vedené na základe ich oznámení na OO PZ v Gelnici voči p. R., M. U., Z. S., J. F., M. T., Y. T. a P. J., 3/ uvedenie dôvodov, prečo im správny orgán nezaslal písomné predvolanie na pojednávanie, 4/ uviesť číslo zákona a paragrafu, ktorý umožňuje pracovníkom správneho orgánu viesť konanie za prítomnosti mal. detí.

42. Z rozhodnutia Obvodného úradu Spišská Nová Ves č. 2010/00530/289/GL/LUK zo dňa 27.8.2010 súd zistil, že konanie v priestupkovej veci R. P. A. pre priestupok proti občianskemu spolunažívaniu v zmysle ust. § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb., o priestupkoch, ktorého sa mala dopustiť tým, že sa dňa 13.7.2010 v obci F. na zastávke SAD a počas cestovania do mesta Gelnica mala vyhrážať ujmou na zdraví Y. T., tým že jej obije hlavu o múr bolo zastavené, pretože spáchanie skutku nebolo obvinenej preukázané. Tiež bolo voči nej zastavené konanie pre priestupok proti občianskemu spolunažívaniu v zmysle ust. § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb., o priestupkoch, ktorého sa mala dopustiť tým, že sa dňa 13.7.2010 v obci F. na dvore rodinného domu č. XXX sa hrubo správala voči Y. T., dala jej facku po ľavom líci, povedala jej, že je kurva. Zároveň bolo zastavené z toho istého dôvodu i konanie v priestupkovej veci H. A. pre priestupok proti občianskemu spolunažívaniu v zmysle ust. § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb., o priestupkoch, ktorého sa mal dopustiť tým, že sa dňa 13.7.2010 v obci F. na dvore rodinného domu č. XXX sa hrubo správala voči Y. T., sácal do nej opačnou stranou metly.

43. Zo žiadosti žalobkyne o vydanie spisov a zverejnenie dôvodov odloženia riešenia priestupkov zo dňa 13.12.2010 adresovanej prednostovi Obvodnému úradu Sp. Nová Ves, súd zistil, že žalobkyňa požiadala o vydanie všetkých spisov, ktoré riešil tento úrad, pracovisko Gelnica, zverejnenie konkrétnych záverov, zdôvodnenie jednotlivých správnych konaní vo veci priestupkov, ako aj dôvody odloženia spisov od acta.

44. Zo Súhrnného zoznamu odškodnených občanov postihnutých povodňami v mesiacoch júl - august 2010 súd zistil, že v Košickom kraji, Obvodný úrad Gelnica nahlásil iba obce Smolnícka huta, Smolník, Henclová, Kluknava a Švedlár.

45. Z rozpočtu Obce Helcmanovce za roky 2011, 2012, 2013 súd zistil, že v roku 2011 obec vyčlenila z rozpočtu sumu 16.500,- Eur na rekonštrukciu po povodni v roku 2010 a na údržbu a opravu potokov, verejných priestranstiev sumu 1.000,- Eur, a v roku 2012 a 2013 na údržbu a opravu potokov, verejných priestranstiev sumu po 1.000,- Eur.

46. Z uznesenia tunajšieho súdu sp.zn. 7C/188/2009-792 zo dňa 29.4.2014 súd zistil, že bývalý zamestnávateľ žalobkyne s ňou uzavrel súdny zmluvu o tom, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou zo dňa 11.5.2009 je neplatná. Zároveň bolo dohodnuté, že pracovný pomer skončil dňa 18.10.2009 a žalobkyňa bude vyplatená náhrada mzdy.

47. Z návrhu na prijatie do pracovného pomeru zo dňa 26.11.2015 súd zistil, že žalobkyňa počnúc od 1.12.2015 do 30.6.2016 nastúpila do pracovného pomeru s Základnou školou, Nad Vodovodom 460, Malešice, ako učiteľka.

48. Zo záverov lekárskej správy od Národného ústavu duševného zdravia - neurologickej ambulancie Klecany zo dňa 6.12.2017 súd zistil, že u žalobkyne boli registrované anxiózne depresívne symptómy, evidovaná je možná post traumatická stresová porucha, nemožno vylúčiť i miernu kognitívnu poruchu doprevádzajúcu primárne psychiatrickú diagnózu. Doporučené sú ďalšie psychiatrické vyšetrenia, zváženie psychoterapeutickej intervencie.

49. Zo správy z ambulantného vyšetrenia zo dňa 16.1.2018 od Fakultnej nemocnice Kráľovské Vinohrady - oddelenia psychiatrie súd zistil, že žalobkyňa je v starostlivosti psychiatrickej ambulancie FNKV od

januára 2018. Jej psychický stav je napriek nasadenej medikácii neuspokojivý. Ako diagnóza je uvedená post traumatická stresová porucha.

50. Z dôkazu predloženej žalobkyňou po rozhodnutí dovolacieho súdu Oznámenia o postúpení podania od Ministerstva vnútra SR, Prezídia policajného zboru, Úradu kriminálnej polície, odboru všeobecnej kriminality zo dňa 26.10.2011 bolo zistené, že žalobkyňa podala sťažnosť proti postupu policajtov Obvodného oddelenia PZ v Gelnici pri dokumentovaní oznámenia zo dňa 20.8.2011 ktoré bolo postúpené na prešetrenie oddeleniu kontroly Krajského riaditeľstva PZ v Košiciach. Sťažnosť proti nesprávnej kvalifikácii skutku zo strany policajta (priestupok proti občianskemu spolunažívaniu) bola postúpená na preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia policajta Okresnej prokuratúry v Spišskej Novej Vsi.

51. Podľa článku 10 ods. 1, 2 Listiny základných práv a slobôd, každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu dobrého mena. Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života. Toto právo je garantované článkom 19 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky.

52. Podľa článku 36 ods. 1 - 4 Listiny základných práv a slobôd, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. Podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon. Rovnako toto právo garantuje Ústava Slovenskej republiky v článku 46 ods. 1 - 4.

53. Podľa § 3 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom ku dňu vydania nezákonného rozhodnutia, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

54. Podľa § 6 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom ku dňu vydania nezákonného rozhodnutia, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

55. Podľa § 17 ods. 1-3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom ku dňu vydania nezákonného rozhodnutia, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

56. Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom ku dňu vydania nezákonného rozhodnutia, náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

57. V prejednávanom spore žalobkyňa uplatnila nárok na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení účinnom v čase vzniku tvrdenej škody žalobkyne. Konkrétne žalobkyňa požadovala priznanie sumy 20.453,69 Eur, pričom žalovaná suma pozostávala z dvoch samostatných nárokov a to z nároku na náhrady škody - trov súdneho konania vo výške 453,69 Eur a z nároku na náhradu nemajetkovej ujmy 20.000,- Eur. Oba nároky mali vzniknúť v dôsledku nezákonného rozhodnutia orgánu štátnej správy.

58. Predpokladom zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. je súčasné splnenie troch podmienok a to 1/ existencia nezákonného rozhodnutia resp. nesprávneho úradného postupu, (v tomto prípade žalobkyňa ustálila, že náhradu požaduje titulom nezákonného rozhodnutia), 2/ existencia škody resp. nemajetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a 3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou. Zodpovednosť štátu v zmysle § 3 zákona č. 514/2003 Z.z. je objektívnou zodpovednosťou (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa štát nemôže zbaviť a za splnenia uvedených podmienok za túto škodu zodpovedá. Predpokladom kvalifikácie rozhodnutia ako nezákonného je, že sa jedná o právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda/nemajetková ujma spôsobená a ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Rozhodnutím tohto orgánu (ktorý vyslovil nezákonnosť) je súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný (§ 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z.). Zmyslom právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu resp. nemajetkovú ujmu je, aby každá ujma spôsobená nezákonným zásahom štátu voči občanovi bola odčinená, za predpokladu, že k nej došlo.

59. Pri posudzovaní prvej z uvedených podmienok t.j. nezákonnosti rozhodnutia súd vychádzal z toho, že u vyššie uvedeného rozhodnutia obvodného úradu žalobkyňa využila možnosť opravného prostriedku, pričom rozhodnutie bolo odvolacím orgánom potvrdené. U rozhodnutia odvolacieho orgánu využila svoje právo podania žaloby proti nemu, pričom Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp.zn. 4S/276/2010-75 zo dňa 17.2.2012 rozhodnutie Ministerstva vnútra SR ako nezákonné zrušil. Pri takomto výsledku priestupkového konania je tak treba vychádzať z toho, že žalobkyňa ako obvinená priestupok nespáchala, teda nemalo byť proti nej vznesené obvinenie z priestupku a vedené priestupkové konanie. Tým bola splnená prvá z podmienok zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., a to existencia nezákonného rozhodnutia. Táto skutočnosť medzi stranami sporná nebola.

60. Druhou z podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. je existencia škody resp. nemajetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, treťou príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou/ nemajetkovou ujmu.

61. Pri nárokov uplatňovaných podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je nutné na tieto nahliadať cez ich ústavné zakotvenie garantované článkom 19 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky a ujmu následne kompenzovať na článok 46 ods. 1 - 4 garantuje Ústavy Slovenskej republiky a článok 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd.

62. Súdna prax na ktorú sa odvolávajú vo svojich rozhodnutiach v tejto veci aj odvolací a dovolací súd sa ustálila v závere, že i pri dôslednom rešpektovaní prezumpcie neviny predstavuje každé stíhanie i za činy kvalifikované ako priestupky (v danom spore priestupok proti občianskemu spolunažívaniu) významný zásah do súkromného a osobného života stíhaného, v tomto prípade žalobkyne a negatívne sa dotýka i jeho cti a dobrej povesti, t.j. je spôsobilé porušiť právo jednotlivca na rešpektovanie a ochranu jeho súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti. Zásah je o to intenzívnejší, ak sa následne preukáže, že skutok, z ktorého bol jednotlivec, (v tomto konkrétnom prípade žalobkyňa) obvinený, sa nestal. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom teda súdna prax dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu stíhania/konania, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že konanie proti nemu nemalo byť vedené. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) konania je jeho neskorší výsledok, v tomto

prípade priestupkového konania. Tieto závery boli prijaté súdnou judikatúrou už v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb., ale sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 4 M Cdo15/2009 i rozsudok Najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo167/2016, nález Ústavného súdu SR II. ÚS 25/2011 i I. ÚS 320/2016). Zastavenie konania/odloženie veci proti žalobkyni znamená, že predpoklad o spáchaní priestupku sa nenaplnil, teda vyšla najavo nezákonnosť rozhodnutia v priestupkovom konaní.

63. Tretiu z podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu a to vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi nezákonným rozhodnutím a škodou/nemajetkovou ujmom zákon č. 514/2003 Z.z. bližšie nevysvetľuje. V právnej teórii sa týmto vzťahom označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide ak je medzi nezákonným rozhodnutím a nemajetkovou ujmom vzťah príčiny a následku. Ak je príčinou vzniku nemajetkovej ujmy iná skutočnosť, zodpovednosť za nemajetkovú ujmu nenastáva. Otázka príčinnej súvislosti je síce v prvom rade otázkou skutkovou, pričom súd zisťuje jej existenciu, avšak záver v konkrétnom prípade, či je alebo nie je daná príčinná súvislosť je súčasne otázkou právnu, pretože tak súd robí záver o existencii jedného z predpokladov zodpovednosti štátu za škodu, pričom tento právny záver je samozrejme závislý na skutkových zisteniach a táto skutková otázka môže byť riešená iba v konkrétnych súvislostiach. V postupnom slede javov je tak každá príčina vyvolaná niečím a každý ňou spôsobený následok sa tak stáva príčinou ďalšieho javu. Atribútom príčinnej súvislosti je priamosť pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Ak by príčinou vzniku nemajetkovej ujmy bola iná skutočnosť, ako v žalobe označené nezákonné rozhodnutie, zodpovednosť za ujmu tak nenastane. Pritom nemusí ísť o príčinu jedinú, musí však ísť o príčinu podstatnú

64. Z výsledkov vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že rozhodnutím Obvodného úradu Spišská Nová Ves č. 2010/00177/80/GL/LUK zo dňa 16.3.2010 bola žalobkyňa bola uznaná vinnou so spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu v zmysle ust. § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb., o priestupkoch a bolo jej uložené pokarhanie. Predmetné rozhodnutie bolo potvrdené rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky sp.zn. SVS-230-2010/01375/TMC zo dňa 24.6.2010. Proti rozhodnutiam podala žalobkyňa žalobu na Krajský súd v Bratislave, pričom tento rozsudkom sp.zn. 4S/276/2010-75 zo dňa 17.2.2012 zrušil rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky SVS-230-2010/01375/TMC zo dňa 24.6.2010 a vec vrátil Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky na ďalšie konanie s povinnosťou nahradiť žalobkyni účelne vynaložené trovy konania vo výške 336,30 Eur. Výrok o náhrade trov konania vo výške 336,30 Eur bol potvrdený uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Sžo/12/2012 zo dňa 18.4.2012, pričom trovy odvolacieho konania žalobkyni priznané neboli. Následne rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky sp.zn. SVS-OP2-2012/2720/TMC zo dňa 28.8.2012 bolo rozhodnutie Obvodného úradu Sp. Nová Ves č. 210/00177/80/GL/LUK zo dňa 16.3.2010 zrušené a vrátené prvostupňovému správne mu orgánu na nové prejednanie. Záznam Obvodného úradu Spišská Nová Ves č. ObU-SN-OVVS-GL-2012/00746/438/LUK 210/00177/80/GL/LUK zo dňa 26.9.2012 svedčí o tom, že vec žalobkyne odložená nakoľko zodpovednosť za priestupok zanikla, pretože od spáchania skutku uplynuli 2 roky. Zároveň bol zo strany Obvodného úradu Spišská Nová Ves odboru všeobecnej vnútornej správy dňa 27.9.2012 daný pokyn ekonomickému odboru toho istého úradu na vrátenie trov konania. Z popísaného priebehu priestupkového konania je teda zrejmé, že proti osobe žalobkyne bolo toto vedené od 11.2.2010, kedy Obvodný úrad Spišská Nová Ves, odbor všeobecnej vnútornej správy začal konanie na základe správy o objasňovaní priestupku od Obvodného oddelenia PZ v Gelnici do odloženia veci dňa 26.9.2012. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa bola stíhaná bola po dobu viac ako 2,5 roka.

65. Žalobkyňa v tomto konaní uplatnila ako jeden z nárokov náhradu škody - trov konania, ktoré jej vznikli v správnom konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie a ktorá jej vznikla v príčinnej súvislosti s rozhodnutím správnych orgánov. Túto vo výške 453,69 Eur požadovala i vo svojej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.12.2014 adresovanej Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky.

66. Napriek tomu, že jej povinnosťou bolo vznik tejto škody, t.j. skutočnosť, že by došlo ku vzniku ujmy na jej majetku preukázať, súd konštatuje, že sa tak v konaní nestalo. Žalobkyňa v konaní však žiadnym spôsobom nepreukázala úhradu uplatnených trov konania, neprodukovala dôkaz o ich zaplatení. Vzhľadom na uvedené skutočnosti bol súd toho názoru, že vznik skutočnej škody vo forme vzniknutých

trov konania žalobkyňa nepreukázala, neuniesla teda v tejto časti dôkazné bremeno, ktoré ju zaťažovalo, preto bolo nutné v časti uplatnenej náhrady škody vo výške 453,69 Eur žalobu zamietnuť.

67. Zároveň súd poukazuje na fakt, že o náhrade trov konania bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 4S/276/2010-75 zo dňa 17.2.2012, potvrdeným uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Sžo/12/2012 zo dňa 18.4.2012, pričom v týchto rozhodnutiach bolo rozhodované i o nároku na náhradu trov konania v rozsahu uplatnenom v tomto konaní vo výške 453,69 Eur, pričom tento žalobkyni priznaný nebol, pretože oba sudy konšatovali ich neúčelnosť.

68. Pokiaľ ide o vznik nemajetkovej ujmy žalobkyni za nezákonné rozhodnutia, táto poukazovala na skutočnosť, že po uznaní jej viny v priestupkovom konaní susedom akoby "narástli krídla", ironicky sa usmievali s tým, že môže robiť čokoľvek a nebude úspešná, jej veci nebudú vyriešené ani cez políciu, ani inak. Postavili ju do polohy agresívnej, nevráživej, nepríjemnej osoby. Týmto rozhodnutím sa mala dostať úplne na pokraj spoločnosti, toto malo byť vyvrcholením všetkých predchádzajúcich atakov zo strany susedov i obyvateľov obce. Susedia a spoluobčania už nemali strach zo žiadneho postihnutia, chodili jej do dvora, napadli ju na verejnosti, pred dverami domu. Pomoc hľadala i polície, orgánov obce i štátnych orgánov avšak bezvýsledne. V dôsledku tejto situácie sa rapídne zhoršil jej zdravotný stav, upadla do depresie, dostala fóbiu zo susedov i prostredia, kde bývala, absolvovala psychologické vyšetrenie. Za takejto situácie bola doslova nútená utiecť z tejto republiky do R., považuje sa za utečenca a bezdomovca s rodinným domom, jej manžel i deti majú zničený život a zdravie. Má odpor vrátiť sa na Slovensko, kde jej bolo takto ublížené, kde spoluobčania zničili nielen ju, ale aj jej rodinu. Manžel stále býva v obci F., ale je vlastne väzňom v ich rodinnom dome, pretože útoky zo strany susedov pokračujú najmä vo vzťahu k nemu a k synovi. Ona má obrovskú traumú vrátiť sa do obce, kde boli porušované jej ústavné práva, bol narušený jej rodinný a osobný život. Nemá dôveru v inštitúcie štátu i samosprávy, má odpor ku Slovensku. Poukázala na jej veľmi zlý zdravotný stav spôsobený všetkými stresmi, ktoré prežila. Stres jej spôsobil, že sa jej stiahlo svalstvo, začala mať problémy s chrbticou, gastro problémy, neurologické problémy, začala trpieť závratmi. Mala opakovane predkolabový stav. Vďaka tomu, ako pristupuje štát k jej právam, je ich rodina rozbitá a zničená. Ani následné rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, ktorým boli predmetné rozhodnutia zrušené jej neposkytlo adekvátnu satisfakciu.

69. Súd prvého stupňa opätovne vyhodnotil výsledky doplneného dokazovania po rozhodnutí dovolacieho súdu, snažil sa izolovať následky, ktoré vznikli v dôsledku susedských sporov pretrvávajúcich od roku 2007, 2008 a tie ktoré vznikli vydaním nezákonného rozhodnutia štátneho orgánu. Oboznámil s argumentáciou žalobkyne i žalovaného i všetkými predloženými dôkazmi a radiac sa pokynom dovolacieho súdu, dospel k nasledovným záverom.

70. Považoval za preukázané, že nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu (Obvodného úradu v Spišskej Novej Vsi a následne Ministerstva vnútra SR) došlo k zásahu do súkromného i osobného života žalobkyne, jej ľudskej dôstojnosti, osobnej integrity, cti i dobrej povesti. Protiprávny zásah z ktorého bola žalobkyňa obvinená, teda priestupok proti občianskemu spolunažívaniu sa ako bolo následne preukázané nestal, takže konanie s tým súvisiace bolo realizované v rozpore so zákonom resp. ústavným poriadkom. Ako také teda bolo spôsobilé a zapríčinilo vznik nemajetkovej ujmy vo sfére osobnostných práv žalobkyne.

71. Vychádzal z ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci vyplýva, že prioritne pri odškodnení poškodenej osoby prichádza do úvahy satisfakcia konštatovaním porušenia práva zo strany kompetentného orgánu, čo v prípade žalobkyne konšatoval Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp.zn. 4S/276/2010-75 zo dňa 17.2.2012, ktorý rozhodnutie Ministerstva vnútra SR ako nezákonné zrušil. Ide o jednu z možných foriem morálnej satisfakcie, ktorú však žalobkyňa nepovažovala za dostatočnú z dôvodu značnej intenzity protiprávneho zásahu štátnych orgánov do jej integrity i z hľadiska pretrvávajúcich následkov.

72. V danom prípade je z vykonaného dokazovania zrejmé, že žalobkyni napriek tomu, že nezákonné rozhodnutie bolo následne zrušené, sa doposiaľ nikto za zásah do jej osobnostných práv neoprávneným priestupkovým konaním neospravedlnil, ani inak neodstránil následky tohto zásahu v takej miere, že by bolo možné zvažovať, že sa jej dostalo aspoň v minimálnom rozsahu primeraného morálneho zadostučinenia. Samotné priestupkové konanie bolo vedené od 11.2.2010, kedy Obvodný úrad Spišská

Nová Ves, odbor všeobecnej vnútornej správy začal konanie na základe správy o objasňovaní priestupku od Obvodného oddelenia PZ v Gelnici do odloženia veci dňa 26.9.2012. Z uvedeného je teda zrejmé, že stav neistoty u žalobkyne, ktorá bola až do začatia konania bezúhonnou osobou trval 2,5 roka. Za danej situácie jedinou možnosťou ako zmierniť následky neoprávneného zásahu žalovanej do jej osobnostnej sféry súd považoval priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. V tomto štádiu je už nepostačujúcim zadosťučinením len forma napr. písomného ospravedlnenia sa resp. prípadne samotná konštatácia porušenia práva, keď zásah v čase jeho uskutočnenia bol takej intenzity a rozsahu, že výrazne negatívne ovplyvňoval rodinný, pracovný či spoločenský život, česť a dôstojnosť žalobkyne v rodine i medzi spoluobčanmi. Preto má súd za to, že (aj vzhľadom na vyššie uvedené právne posúdenie veci) sú splnené predpoklady pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch aj z dôvodu, že vzhľadom na doterajšiu absenciu akejkoľvek formy reparácie zo strany žalovaného, sa vzhľadom na odstup času už nejaví za postačujúce poskytnutie iného zadosťučinenia.

73. Bol toho názoru, že nemajetková ujma žalobkyne vznikla už len samotným porušením jej základných práv a slobôd nezákonným rozhodnutím, v dôsledku ktorého sa na pomerne dlhé obdobie (viac ako 2,5 roka) sa stala iba objektom v rukách štátnej moci reprezentovanej orgánmi štátnej správy. Závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy súd posudzoval aj so zreteľom na jej intenzitu, rozsah a na jej ohlas, ako aj na dĺžku jej trvania. Vychádzal z toho, že ľudský život, integrita, ľudská dôstojnosť a sloboda poživajú najvyššiu mieru ochrany, a preto odškodňovanie neoprávneného zásahu nie je možné bagatelizovať priznaním neprímerane nízkou náhradou (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/125/2019). Učinil tak s cieľom, aby pri určovaní konečnej výšky peňažného zadosťučinenia bolo možné v rámci sudcovskej úvahy a v súlade s princípom spravodlivosti prihliadnuť k rozmanitým momentom, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, a tak bola v jednote naplnená požiadavka zabezpečujúca účinné primerané zadosťučinenie za vzniknutú nemajetkovú ujmu, ako aj požiadavka nezneužívania tohto právneho prostriedku na neprípustné obohacovanie. V tejto súvislosti súd poukazuje na závery rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorých nemusí ísť o príčinu jedinú, stačí, ak ide o jednu z príčin, ktorá sa podieľa na nepriaznivom následku, o ktorého odškodnenie ide (napr. závery rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Cdo/27/2011 zo dňa 20. marca 2012, sp.zn. 6MCdo/11/2010 zo dňa 31.1.2021).

74. Súd však zároveň pri hodnotení primeranosti výšky nemajetkovej ujmy musel nutne vychádzať zo špecifických okolností tohto jedinečného prípadu, vzhľadom k tomu, že ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu pri jej určení neexistuje (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/204/2018).

75. Vychádzal z faktu, že svojím rozsahom a intenzitou išlo o nezanedbateľný zásah (nie však jediný) do osobnostných práv žalobkyne, ktorého negatívne následky, najmä pocit neistoty, stres či psychický diskomfort pociťovala žalobkyňa intenzívne od marca 2010 po dobu viac ako 2,5 roka. Tieto následky podľa jej výpovede síce v menšej miere, ale pretrvávajú až dodnes. Zvýšená intenzita útokov zo strany susedov a spoluobčanov bola potvrdená výpoveďou manžela žalobkyne, ako aj písomnej výpovede jej dcéry. Ide o najbližších príbuzných žalobkyne, ktorý bezprostredne vnímali reakcie okolia po vydaní nezákonného rozhodnutia. Rovnako svedkyňa G. A. potvrdzuje zvýšenú nevraživosť voči osobe žalobkyne zo strany ostatných obyvateľov obce a problémy so susedmi po uvedenom rozhodnutí. Ataky v roku 2011 sú zrejmé i z niektorých fotografií založených do spisu (čl. 119 vysypané odpadky, vyvrátená kanva). Priamy súvis zhoršeného psychického stavu žalobkyne s nezákonnými rozhodnutiami štátnych orgánov diagnostikovala vo vypracovanom znaleckom posudku č. 88/2015 zo dňa 19.9.2015 i znalkyňa v odbore psychológia PhDr. Eva Kitová, ktorá konštatuje, že u žalobkyne sú v dôsledku predmetnej právnej veci prítomné markery posttraumatickej stresovej poruchy, generálneho adaptačného syndrómu i akútnej reakcie na stres.

76. Na druhej strane však uvádza, že nie je úlohou súdu odškodniť žalobkyňu za subjektívne vnímanú nemajetkovú ujmu spôsobenú susedskými spormi, ale iba striktne za ujmu vzniknutú výlučne v súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Bol nútený zohľadniť a izolovať ďalšie skutočnosti existujúce bez ohľadu na vydanie nezákonného rozhodnutia, najmä existenciu konfliktov žalobkyne i jej manžela v čase pred vydaním nezákonného rozhodnutia, ktoré výrazne prispeli k jej neoblúbenosti v obci. Jednalo sa o susedské spory i spory so spoluobčanmi začaté v rokoch 2007, 2008, ktorých existencia v konaní nebola sporná. Žalobkyňa mala spory s množstvom susedov (susedy T., J., U., J., suseda R.), ktoré sa podľa výpovede snažila žalobkyňa riešiť podaniami na kompetentné štátne orgány, políciu, obec, avšak bez relevantného výsledku. Sama konštatovala, že Obvodný úrad Sp. Nová Ves v rámci

svojej kompetencie prešetroval v priestupkovom konaní 18 jej oznámení na spoluobčanov, viedla súdne spory, čo samozrejme neprispelo k upokojeniu interpersonálnych sporov s inými a tieto sa evidentne negatívnym spôsobom podpísali na jej vzťahoch s okolím. Prirodzene vyústili do recipročnej reakcie okolia, výsledkom čoho boli dve konania vyvolané oznámením spoluobčanov vedené Obvodným úradom Sp. Nová Ves proti nej i jej manželovi. Prvé z nich je predmetom prejednávania v tomto spore. Druhé z nich bolo vedené na základe oznámenia Y. T., pričom z jeho výsledku - rozhodnutia Obvodného úradu Spišská Nová Ves č. 2010/00530/289/GL/LUK zo dňa 27.8.2010 je zrejme, že konanie vo vzťahu k žalobkyni a jej manželovi bolo zastavené. I uvedené svedčí napriek tvrdeniam žalobkyne o tom, že štátne orgány pri prejednávaní vecí i vo vzťahu k nim postupovali zákonne, rešpektujúc platné právo, nie subjektívne prania oznamovateľov. Rovnako samotná žalobkyňa prezentovala komplikované vzťahy na bývalom pracovisku, útoky zo strany kolegov, rodičov i žiakov, ktoré vyústili až do obdržania výpovede zo strany zamestnávateľa v roku 2009 (spor o neplatnosť skončenia pracovného pomeru začatý žalobou zo dňa 6.10.2009, ukončený uznesením o schválení súdneho zmieru sp. zn. 7C/188/2009-792 zo dňa 29.4.2014). Uvedené problémy samozrejme neprispievali k psychickej pohode žalobkyne, ale v žiadnom prípade ich nemožno objektívne vyhodnotiť ako dôsledok nezákonného rozhodnutia, pretože existovali v čase pre jeho vydanie i po jeho zrušení, a podľa ostatnej výpovede žalobkyne pretrvávajú i v súčasnosti, t.j. po uplynutí viac ako 10-tich rokov. Samotná žalobkyňa vo svojej výpovediach uvádza, že nezákonné rozhodnutie bolo "vyvrcholením" predchádzajúcich atakov. Zároveň súd pri určení výšky nemajetkovej ujmy musel nutne zohľadniť rozdiel v deliktuálnej závažnosti priestupku a trestného činu, ktorý je zásadný, a v tomto kontexte najmä rozdiel medzi hroziacimi sankciami za spáchanie priestupku, prečinu a trestného činu. Žalobkyňa bola obvinená z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1991 Zb. o priestupkoch a nezákonným rozhodnutím jej bolo uložené pokarhanie. Ide o najmiernejšiu sankciu v rámci zákona o priestupkoch, a tento druh sankcie je objektívne nespôsobuje tak závažnú ujmu ako je ujma spôsobená obvinenému resp. obžalovanému v trestnom konaní a už vôbec nie takú akú je možné spôsobiť nezákonnou väzbou.

77. Vzhľadom na uvedené skutočnosti teda súd dospel k záveru, že žalobkyni prináleží náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú súd po zohľadnení kritérií uvedených v ust. 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. určil vo výške 4.000,- Eur. Túto sumu považoval za adekvátnu žalobkyni spôsobenej ujme, pričom vychádzal na jednej strane (strane žalobkyne) z faktu, že 1/. rozhodnutie v priestupkovom konaní bolo ako nezákonné zrušené, 2/. stav neistoty žalobkyne trval relatívne dlhšie obdobie (2,5 roka) a 3/. tejto nebolo poskytnuté žiadna forma (ani len v minimálnom rozsahu) morálnej satisfacie (ospravedlnenie a pod.). Na druhej strane (strane žalovaného) však nad rámec stanovenej čiastky považoval nárok žalobkyne za neadekvátny, ňou vnímaný ako odškodnenie ujmy en bloc. Vychádzal z toho, že išlo o rozhodnutie v rámci konania priestupkového (nie trestného), ktorým sú riešené spoločensky najmenej nebezpečné delikty. Zo strany štátneho orgánu jej bola uložená najmiernejšia forma sankcie a to pokarhanie, ktorá nie je spojená so žiadnym postihom vo finančnej sfére, ani prípadným záznamom. Morálnu ujmu spôsobenú jeho uložením, tak súd zákonite musel považovať za podstatne nižšiu, ako by to bolo v prípade postihu/uloženia čo i len najmiernejšieho trestu v trestnom konaní. Zároveň pri rozhodovaní zohľadnil, že žalobkyňa je síce bezúhonnou osobou, ale interpersonálne komunikačné problémy sú u nej zaznamenávané dlhodobo. Prvé boli zaregistrované už v rokoch 2007, 2008, existovali pred i po vydaní nezákonného rozhodnutia a napriek uplynutiu dlhého časového obdobia (viac ako 10 rokov) pretrvávajú dodnes. Vychádzajúc z obsahu spisu má súd za to, že u žalobkyne nešlo iba o spory výnimočné, ojedinelé, s jednou alebo iba niekoľkými osobami. Tieto samozrejme neprispievali psychickej pohode samotnej žalobkyne (ale prirodzene ani iným ľuďom v jej okolí), ako to vyplýva z lekárskeho správ predložených žalobkyňou boli spúšťačom jej zdravotných problémov, psychických i fyzických a jej odchodu do zahraničia.

78. Na základe takto vykonaného dokazovania a právneho posúdenia vecí súd dospel k záveru, že žalobkyni prináleží náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, nie však v ňou požadovanej výške. Túto stanovil prihliadnutím na intenzitu, rozsah, ohlas, ako aj na dĺžku trvania neoprávneného zásahu na sumu 4.000,- Eur (jedna pätina z požadovanej sumy), ktorá sa mu javila v tomto prípade adekvátna za následok spôsobený žalobkyni v priestupkovom konaní.

79. V prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol, nakoľko mal za to, že výška nemajetkovej ujmy požadovaná v žalobnom návrhu je neprimeraná následkom, ktoré boli nezákonným rozhodnutím spôsobené a táto nemá byť odškodnením žalobkyne za útoky s rozhodnutím nesúvisiace.

80. Podľa § 255 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

81. Podľa § 257 C.s.p., výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

82. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

83. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

84. Súd v predmetnom spore prejednával dva samostatné nároky, a to nárok na náhradu škody vo výške 453,69 Eur a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy 20.000,- Eur, oba spôsobené pri výkone verejnej moci v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z..

85. V konaní o nároku na náhradu škody žalobkyňa úspešná nebola, a to ani len čiastočne. Súd sa však zaoberal u žalobkyne možnosťou aplikácie ust. § 257 C.s.p., teda nepriznaním náhrady trov konania protistrane v tejto časti z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Z obsahu spisu i písomností predložených žalovanou súd zistil, že žalobkyňa bola nútená opustiť Slovenskú republiku, žije a pracuje v Českej republike. V súčasnosti zmenila zamestnanie, je v skúšobnej dobe. Jej príjem činí cca 20.000,- Kč a z tohto uhrádza nájomné 270,- Eur, financuje si stravu, cestovné. Jedná sa o ženu žijúcu v zahraničí bez pomoci najbližšej rodiny s vážnymi zdravotnými ťažkosťami, pre ktoré má zvýšené mesačné výdavky.

86. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti bol súd tohto názoru, že u žalobkyne existujú dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajúce v jej nepriaznivej sociálnej, ekonomickej i finančnej situácii. Rozhodnutie o priznaní trov protistrane, by tak bolo voči žalovanej nespravodlivé, až odporujúce dobrým mravom a mohlo by prispieť k zhoršeniu jej finančnej a majetkovej situácie. Preto v súlade s ust. § 257 C.s.p., z dôvodov hodných osobitného zreteľa žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Navyše bol súd toho názoru, že nepriznanie trov konania nezasiahne nepriaznivo do majetkovej sféry žalobcu a nebude mať negatívny dopad na jeho ďalšie fungovanie i poukazom na to, že sa jedná o Slovenskú republiku za ktorú jedná príslušný ústredný štátny orgán.

87. O nároku na náhradu trov konania o priznanie nemajetkovej ujmy súd rozhodol aplikujúc článok 4 ods. 2 základných princípov C.s.p., ako aj ustanovenie § 255 C.s.p., tak, že svedčí plne úspešnému žalobcovi v rozsahu 100 % (zo súdom priznanej sumy 4.000,- Eur), pretože stanovenie výšky náhrady finančného zadosťučinenia záviselo od úvahy súdu. Žalobkyňu nemožno zaťažiť procesnou zodpovednosťou za (ne)predvídanie výsledku na základe úvahy súdu. Pri rozhodovaní o náhrade trov bolo potrebné ustáliť, že základom bolo konštatovanie zásahu a vznik ujmy žalobcu (nález Ústavného súdu ČR III. ÚS 170/99 a tiež na komentár k Civilnému sporovému poriadku (Števec M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C.H. Beck, 2016, s. 926).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Spišská Nová Ves písomne v štyroch vyhotoveniach (§ 362 ods. 1 zákona č. 160/2015, Civilný sporový poriadok).

V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka konania, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané (§ 127 a § 363 Civilný sporový poriadok).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 Civilný sporový poriadok).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu vyššie uvedenú, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 Civilný sporový poriadok).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.